

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ 26 ΝΟΕΜΒΡΗ 1992 Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΟΛΙΚΟΣ ΑΡΝΗ-
ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ, ΝΙΚΟΣ ΜΑΖΙΩΤΗΣ, ΚΑΝΕΙ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙ-
ΝΑΣ. Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΑΜΕΣΟ ΚΙΝΔΥΝΟ.
Θεωρόντας αναφαίρετο δικαίωμά μας την ανυπαρξία
στρατών και στρατιωτικών, καθώς - φυσικά - και το
να μην υπηρετούμε με κανένα τρόπο το κράτος,
ζητάμε την ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ !!!

ΑΘΗΝΑ, 15 ΓΕΝΑΡΗ

1993 - Τεύχος 68.

Με αναγνώστη,
Ένας ακόμη χρόνος πέρασε κι όπως είναι
φυσικό οι πάντες επιδίδονται σε ισολο-
γισμούς κι απολογισμούς της δράσης
τους. Κάποιοι, πιο "τολμηροί", ωστόσο,
κάνουν και προϋπολογισμούς... Σαν τους
βουλευτές μας... Μολονότι το οικονομικό χάλι
της χώρας το ζούμε καθημερινά στο πετσί μας, οι
πολιτικάντηδες ψήφισαν και πάλι... λιτότητα !
Λιτότητα, βέβαια, για μας. Για τους εαυτούς τους
και τ' αφεντικά τους, ωστόσο, ο προϋπολογισμός
προβλέπει όργιο δαπανών
και κραϊπάλη...

Με αναγνώστη,
πρέπει να κατα-
λάβουμε ότι οι
"καημένοι" οι
πολιτευτές μας,
είτε είναι γα-
λάζιοι, είτε πράσινοι,
είτε κόκκινοι, το έχουν
όλοι τους καταλάβει ότι
η εποχή του "ελεύθερου
επαγγέλματός" τους τε-
λειώνει. Από 'δω & πέρα
εκείνος που θα τους κα-
θορίζει το "πόσο θα
μπορούν να φάνε", δεν
θα είναι η ανοχή των υ-
πηκόων τους (που ομολο-
γούμενως είναι απίστευ-
τα μεγάλη), αλλά η ανο-
χή των Κεντροευρωπαίων,
ΕΟΚικών επικυριάρχων κι
αφεντικών τους. Απ' αυτή
την οπτική γωνία, μπορεί
κανείς να καταλάβει το
πώς είναι δυνατόν... να
μας ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΟΣΟ ΑΣΥ-
ΣΤΟΛΑ και να μην υπολο-
γίζουν καθόλου την ό-
ποια αντίδρασή μας...

Με αναγνώστη,
οι οικονομικές
συνέπειες της
ένταξης της χώ-
ρας στην Ε.Ο.Κ.
(ένταξη, που, κύ-
ρια, οφείλεται στο πεί-
σμα και στο βίτσιο του
Καραμανλή, που, με αυτήν
την υποδούλωση της χώ-
ρας στις επιταγές του
πολυεθνικού υπερ- κεφα-
λαίου, αναδεικνύεται σαν ο μεγαλύτερος "εθνικός
μειοδότης" - αλλά και σαν ο μεγαλύτερος ΕΧΘΡΟΣ
ΤΟΥ ΛΑΟΥ - σ' ολόκληρη την ελληνική ιστορία), ό-

μως, ωχριούν μπροστά στις κοινωνικές...

Με αναγνώστη,
δεν πρόλαβε καλά-καλά να ψηφιστεί η συμ-
φωνία του Maastricht και το τέρας του ε-
θνικοσοσιαλισμού - θρεμμένο στα άντρα
των μυστικών υπηρεσιών της "Ενιαίας Ευ-
ρώπης" και ποτισμένο με τις επιχορηγή-
σεις της C.I.A. και του Ν.Α.Τ.Ο. - σηκώνει ξανά
το βρωμερό κεφάλι του, διψασμένο για αίμα, όχι
μόνο Εβραίων, αλλά, γενικά, για ΑΙΜΑ ΤΡΙΤΟΚΟΣΜΙ-
ΚΟ. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα, όπου, η μία μετά την άλ-
λη, όλες οι - κάποτε υ-
γιείς και εύρωστες - ε-
πιχειρήσεις (ακόμη κι
εκείνες που χαρακτηρί-
ζονται "κοινής ωφελεί-
ας", όπως η Ε.Α.Σ.) εμ-
φανίζονται "υπερχρεω-
μένες" και πουλιούνται
όσο-όσο σε ξένους κε-
φαλαιούχους.

Με αναγνώστη,
περιττεύει να
πούμε ότι η α-
νεργία, που δη-
μιουργείται με
τον τρόπο αυ-
τό, διοχετεύεται ήδη,
με τη βοήθεια και των
ΜΜΕ, σε αισθήματα μί-
σους εναντίον των ξέ-
νων μεταναστών στη χώ-
ρα μας. Το δείχνουν ο-
λοκάθαρα κάποια συνθή-
ματα φασιστοειδών κα-
θαρμάτων στους τοίχους
της Αθήνας κι άλλων
πόλεων, αλλά και... κά-
ποια άρθρα "ευπόλη-
πτων πολιτών και πολι-
τευτών" σε κάποιες ε-
φημερίδες που εξακο-
λουθούν να θεωρούνται
"δημοκρατικές και προ-
οδευτικές". Το δείχνουν
πάνω απ' όλα κάποιες α-
νακοινώσεις της ΓΣΕΕ
κι άλλων "εργατικών"
φορέων...

Βέβαια, είναι κοινό μυ-
στικό το ότι τα λεφτά
από την πώληση των ε-
πιχειρήσεων αυτών, ΠΟΥ
ΕΓΙΝΑΝ ΜΕ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΧΡΗ-
ΜΑΤΑ, ΚΑΤΑΛΗΓΟΥΝ ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ & ΤΩΝ
ΣΥΝΕΝΟΧΩΝ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ και φυσικά δεν
χρησιμοποιούνται για την ανάπτυξη της χώρας...

Σ' αυτό το τεύχος: Ένα επίκαιρο ΑΦΙΕΡΩΜΑ για τα 23
χρόνια απ' τη δολοφονία του Αναρχικού **G. Pinelli**.
(σελίδα 5)

"Αντιεξουσιαστική Σοσιαλιστική Νεολαία"
"Ομάδα Επαναστατικής Δράσης Κρατουμένων"

Ανακοίνωση αριθ. (1)

Όλοι όσοι ταυτίζονται ιδεολογικά με τον Αντιεξουσιαστικό χώρο γνωρίζουν το ρόλο που διαδραμάτισε στο Αναρχικό κίνημα η παρουσία του Μιχαήλ Μπακούνιν, που στο πρόσωπό του ο εργατικός συνδικαλιστικός αγώνας γνώρισε τη δικαίωσή του. Δικαίωση που βασίστηκε σε ένα και μόνο στόχο : στην κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και στο δικαίωμα χειραφέτησης μιας εργατικής τάξης, ανεξάρτητης από δουλικές εκδουλεύσεις στα πρόσωπα προνομιούχων ατόμων. Το απόγειο αυτής της ανεξαρτητοποίησης της εργατικής τάξης έγινε στο όνομα του "Διεθνούς Σωματίου Εργατών". Σκοπός της Διεθνούς αυτής ήταν, όπως ακριβώς διαβάσουμε στην ακόλουθη διακήρυξη στο καταστατικό: ...ότι η υποταγή της εργασίας στο κεφάλαιο είναι η πηγή κάθε πολιτικής, οικονομικής και υλικής, και ότι γι' αυτόν το λόγο η οικονομική χειραφέτηση των εργατών είναι ο μεγάλος σκοπός, στον οποίο πρέπει να υποτάσσεται κάθε πολιτική κίνηση. Στόχος μας λοιπόν είναι, όχι μόνο μια προπαγανδιστική κίνηση, αλλά η γνωστοποίηση του ρόλου της Διεθνούς στον εργατικό αγώνα, και σε επέκταση : Τι ακριβώς ήταν αυτή η Διεθνής; Αυτή η προσπάθειά μας δεν θα περιληφθεί σε μία μόνο διακήρυξη μας, αλλά σε μια σειρά κειμένων που θα διανεμηθεί σταδιακά σε διάφορους εκδοτικούς χώρους του Αντιεξουσιαστικού κινήματος στη χώρα μας. Σε μια προσπάθεια αληθοφάνειας, που τόσο περίτεχνα όλα τα πολιτικά κόμματα, αριστερά και δεξιά, έχουν αποκρύψει από το εργατο-αγροτικό κίνημα της Ελλάδας, με τη μορφή ελεγχόμενων συνδικάτων, που ο ρόλος των ηγετών τους είναι να διαιωνίζουν, διά μέσου πενιχρών συμβάσεων, την εκμετάλλευση της εργασίας από το κεφάλαιο. Μέχρις ότου, όμως, ετοιμαστεί αυτή η εργασία μας σε μορφή κειμένων, θα θέλαμε να στείλουμε ένα μήνυμα σε αυτούς που θέλουν να αποκαλούν τους εαυτούς τους σοσιαλιστές. Ένα μήνυμα συνείδησης σ' ό,τι αφορά τη θεωρία και την πράξη του Σοσιαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα. Μία κριτική σ' ό,τι αφορά το τί θα έπρεπε να εκπροσωπεί αυτή η πολιτική παράταξη, που, ενώ μέσα της κυοφορήθηκε ό,τι το πιο ωραίο είχε να παρουσιάσει η εργατική τάξη, τελικά, παρ' όλες τις θυσίες της, πάγωσε πίσω από την γραφειοκρατική επιβολή των ηγετών που την καθοδηγούν.

"Σοσιαλιστές, Ξυπνείτε! Το φως του τούνελ βρίσκεται αλλού!".

Είναι τρομερά ειρωνικό το ότι το Σοσιαλιστικό κίνημα, απέναντος πολύ απ' το να βρίσκεται στην "πρωτοπορεία" των σύγχρονων κοινωνικών και πολιτιστικών εξελίξεων, αργοδιαβαίνει πίσω τους σχεδόν σε κάθε λεπτομέρεια. Η επιφανειακή κατανόηση της αντικουλτούρας εκ μέρους αυτού του κινήματος, η αναιμική του ερμηνεία για την απελευθέρωση των γυναικών, η αδιαφορία του για την οικολογία κι η από μέρους του άγνοια ακόμα και νέων ρευμάτων, που κινούνται μέσα στους χώρους της εργασίας (ιδιαίτερα ανάμεσα στους νεαρούς εργάτες), φαίνεται όλο και πιο τραγελαφική όταν αντικατατίθεται στην υπερκαλυπτεμένη "ταξική ανάλυση" του, στη ροπή του για ιεραρχική οργάνωση και στην τελετουργική του επίκληση "στρατηγικών" και "τακτικών" που ήταν ήδη, εδώ και μια γενιά, ανεπαρκείς. Ο σύγχρονος σοσιαλισμός έχει δείξει μόνο την πιο περιορισμένη επίγνωση του γεγονότος ότι εκατομμύρια άνθρωποι επανακαθορίζουν σιγά-σιγά το ίδιο, ακριβώς, το νόημα της ελευθερίας. Επεκτείνουν την ιδέα τους για την ανθρώπινη απελευθέρωση σε διαστάσεις που θα φαίνονταν αθεράπευτα χιμαιρικές σε περασμένες εποχές. Ολοένα και μεγαλύτερος αριθμός ανθρώπων αντιλαμβάνονται ότι η κοινωνία έχει αναπτύξει μια τεχνολογία που θα μπορούσε να εξαφανίσει απόλυτα την υλική σπάνη και να περιορίσει το μόχθο σε σημείο που να είναι σχεδόν ανυπαρκτος. Αντιμετωπίζοντας τις δυνατότητες μιας αταξικής κοινωνίας, μετά την εποχή της σπάνης, και του εκμηδενισμού των ιεραρχικών σχέσεων, προσπαθούν εννοιακά ν' ασχοληθούν με τα προβλήματα του κομμουνισμού και όχι του σοσιαλισμού.

Προσπαθούν εννοιακά να εξαλείψουν την κυριαρχία σ' όλες της τις μορφές κι όχι απλώς της υλικής εκμετάλλευσης. Από εκεί πηγάζει η πλατειά διαδεδομένη διάβρωση της εξουσίας. Σ' αυτά τα βαθειά εδραιωμένα απελευθερωτικά ρεύματα, που είναι τόσο πλούσια σε υπαρκτό περιεχόμενο, το σοσιαλιστικό κίνημα συνεχίζει ν' αντιπαράθετει τις περιοριστικές φόρμουλες ενός ιδιαίτερου συμφέροντος της "εργατικής τάξης", την αρχαϊκή έννοια μιας "προλεταριακής δικτατορίας" και την επικίνδυνη αντίληψη ενός συγκεντρωτικού ιεραρχικά κόμματος. Αν το σοσιαλιστικό κίνημα είναι, σήμερα, άψυχο, αυτό οφείλεται στο ότι έχει χάσει τον δρόμο του αρχικού του στόχου και αντίληψης της ζωής. Το αίτημα των Αντιεξουσιαστών σοσιαλιστών για μια κοινωνία βασισμένη στην αυτοδιάθεση, επιβεβαιώνει το δικαίωμα κάθε ατόμου ν' αποκτήσει τον έλεγχο πάνω στην καθημερινή του ζωή. Η απόρριψη αυτού του αιτήματος από το σοσιαλιστικό κίνημα, για χάρη των αφηρημένων συμφερόντων της "Κοινωνίας, της Ιστορίας, του Προλεταριάτου και - πιο χαρακτηριστικά - του Κόμματος", αφομοιώνει και ενισχύει την αστική αντίθεση ανάμεσα στο άτομο και στο σύνολο, για χάρη των συμφερόντων της γραφειοκρατικής χειραγώγησης, της απόκρουσης της επιθυμίας και της υποταγής του ατόμου και του συνόλου στα συμφέροντα του Κράτους. Αν κάποιος, που γνωρίζει θεωρητικά τον σοσιαλισμό, αρχίσει να διαβάσει για την θεωρία του Αναρχισμού, θα κατανοήσει ότι η μήτρα όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε ο σοσιαλισμός είναι ο Αναρχισμός. Καθώς και σήμερα, τα προγράμματα που διακηρύσσει ο σοσιαλισμός για οργάνωση της εργατικοαγροτικής τάξης (συνδικάτα, συνεταιρισμοί, κοινοκτημοσύνη κτλ.) είναι προτάσεις της Αναρχικής πρακτικής και θεωρίας. Αυτό δεν μας κάνει να λυπόμαστε (για την κλοπή των διακηρύξεων, ούτε για τον "αφορισμό" που δεχόμαστε από το σοσιαλιστικό κίνημα), αυτό, όμως, που μας λυπεί είναι το ότι χάσαμε έναν καλό σύντροφο για τον αγώνα ενάντια στην ανθρώπινη εξαθλίωση και εκμετάλλευση από το Κράτος. Και το χειρότερο είναι ότι αυτός ο "απολωλός" σύντροφος ταυτίστηκε με το Κράτος, βιάζοντας την ίδια την ιδεολογία του, τα ιδανικά του και τα κλισέ του, χαρίζοντας στο κεφάλαιο την εργατική τάξη.

30-12-1992

Αντιεξουσιαστική Σοσιαλιστική Νεολαία

"Ομάδα Επαναστατικής Δράσης Κρατουμένων"

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ α') Ζητάμε την κατανόησή σας όσον αφορά τα διαστήματα που θα μεσολαβούν για την έκδοση (από μας) των κειμένων, διότι για την συγγραφή τους πρέπει να συγκροτηθεί πλήρης συμφωνία απόψεων από όλη την "επαναστατική δράση" και, όπως φυσικά θα καταλαβαίνετε, το "παράνομο ταχυδρομείο" των φυλακών λειτουργεί όταν οι περιστάσεις προσφέρουν για την ασφάλεια και των μελών της Ομάδας, αλλά και των χειρόγραφων κειμένων.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ β') Ζητάμε από όλες τις εκδοτικές ομάδες να προωθήσουν μια τακτική προπαγάνδα, τόσο στον εργατικό τομέα, όσο και στον κοινωνικό τομέα, σε σχέση με την διαστρέβλωση των ιδεολογικών μας απόψεων από τα ΜΜΕ και να δοθεί μια σειρά κειμένων που να αφορά την σχέση "Κοινωνίας και Αναρχισμού" και τον "Αναρχοσυνδικαλισμό". Σαν μια προσπάθεια αντίδρασης στην παραπληροφόρηση της κοινής γνώμης από τα κέντρα εξουσίας.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ

Είμαι χρήστης ηρώνης από το 1988. Συνελήφθηκα στις 11-9-1991 για παράβαση του νόμου περί ναρκωτικών (όχι για εμπορία). Κρατήθηκα μέχρι τα μέσα του Μαΐου του 1992 ως έγκλειστος στο Θ.Ψ.Π.Χ. και από τα μέσα Μαΐου μέχρι τις αρχές του Ιουνίου στο Ψυχιατρείο Κορυδαλλού.

Από την παραμονή μου στα δυο ψυχιατρεία έχω μια πραγματογνωμοσύνη του ψυχιάτρου κ. Γουλιέλμου Γεωργίου, μια ιατρική γνωμάτευση του διευθυντή της Α' Πτέρυγας του Θ.Ψ.Π.Χ. κ. Χιωτάκη και μια ιατρική γνωμάτευση του ψυχιάτρου του Κορυδαλλού κ. Γαλέου, ότι α) είμαι εξαρτημένο άτομο, δηλ. "αδυνατώ να αποβάλω την έξιν εκουσίως και β) πάσχω από κατάθλιψη.

Στις 15-12-1992 δικάστηκα και καταδικάστηκα σε 12 χρόνια κάθειρξη, 5ετή στέρηση των πολιτικών μου δικαιωμάτων και 10.000.000 δρχ. πρόστιμο (!). Αν είναι δυνατόν !!! Και όλα αυτά διότι το δικαστήριο δεν έλαβε υπ' όψιν του τους παραπάνω ψυχιάτρους, αλλά έλαβε υπ' όψιν του μια πραγματογνωμοσύνη του ιατροδικαστή Ι. Φραγκούλη, η οποία λέει ότι έχω "όψη καλή", "θρέψη καλή", δεν παρατηρήθη ενδοφλέβια χρήση ναρκωτικών ουσιών και ως εκ τούτου προκύπτει ότι δεν είμαι τοξικομανής (λες και τοξικομανής είναι μόνο το άτομο το οποίο κάνει ενδοφλέβια χρήση ηρώνης !). Με λίγα λόγια, ούτε λίγο-ούτε πολύ, προτρέπει τον καθένα να προχωρήσει σε ενδοφλέβια χρήση ηρώνης, για να μην πάει φυλακή. Πολλοί δε χρήστες παραμένουν στην φυλακή ως υπόδικοι μέχρι να γίνει το δικαστήριο και όταν αυτό γίνει καταδικάζονται ως μη-τοξικομανείς, με αποτέλεσμα να εκτίουν εξοντωτικές ποινές.

Την ημέρα της καταδίκης μου ξεκίνησα απεργία πείνας για τους λόγους που αναφέρω παραπάνω, καθώς επίσης και για το ότι το δικαστήριο δεν έλαβε υπ' όψιν του τον πρότερο έντιμο βίο μου, το καθαρό ποινικό μου μητρώο, καθώς και την οικογενειακή μου κατάσταση (έχω τρία ανήλικα παιδιά).

Την απόφασή μου να κατέβω σε απεργία πείνας την κοινοποίησα στον διευθυντή των φυλακών Χανίων, Πολυχρονάκη Πάυλο, ο οποίος, χωρίς να έχει το δικαίωμα, δεν την παρέδωσε στον αρμόδιο εισαγγελέα. Δεν έφτανε αυτό, αλλά, ενώ μου είπαν από την υπηρεσία της φυλακής ότι με στέλνουν - λόγω της απεργίας πείνας - στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού "Άγιος Πάυλος", με στέλνουν μεταγωγής στις φυλακές Χαλκίδας.

Όλα αυτά, ενώ είχα χάσει πάνω από 500 γραμ. αίμα από τραύμα στο δεξί μου χέρι, μετά από ξέσπασμα μέσα στο δικαστήριο, την ώρα που μου ανακοίνωσαν την άδικη και εξοντωτική ποινή.

Για όλους τους παραπάνω λόγους και μέχρι να γίνει δεκτή αίτησή μου για άμεση διακοπή ποινής μέχρι το Εφετείο, συνεχίζω την απεργία πείνας.

(Σημ. ΘΨΠΧ : Θεραπευτήριο Ψυχικών Παθήσεων Χανίων).

Παπασηφάκης Γεώργιος

Γ Ι Ω Ρ Γ Ο Σ Μ Π Α Λ Α Φ Α Σ : Θ Υ Μ Α Τ Ο Υ Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ

Λίγον καιρό πριν το τέλος του 1992, οι τρομοκράτες σημείωσαν άλλη μια "επιτυχία"...

"Έβαλαν στο χέρι" έναν ακόμη άνθρωπο, τον Γιώργο Μπαλάφα, τον άνθρωπο που, χρόνια ολόκληρα, καταζητούσαν σαν έναν από τους πιο επικίνδυνους εχθρούς τους.

Βέβαια, η σύλληψη του Γιώργου Μπαλάφα δεν έσωσε τον επικεφαλής των τρομοκρατών και βασανιστών του κράτους, Θ. Αναγνωστόπουλο (αφού, έγινε γνωστό ότι κατά τη συνάντηση των αρμοδίων υπουργών της Ε.Ο.Κ., οι συνάδελφοι του Έλληνα υπουργού "του έβαλαν χοντρό χέρι" λόγω της καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ελλάδα, καταπάτησης που ανάγκασε τη Διεθνή Αμνηστεία ν' αφιερώσει ιδιαίτερο "ντοσιέ" στη χώρα μας).

Οι τρομοκράτες, ωστόσο, εξακολουθούν να κρατούν και να βασανίζουν το Γιώργο Μπαλάφα, και, μάλιστα, με εντολές της γαλάζιας οικογενειακής ληστοσυμμορίας, όπως πριν από λίγον καιρό κρατούσαν και βασάνιζαν τον Σκυφτούλη, για να αποδειχθεί, τελικά, αθώος...

ΑΘΩΟΣ θ' αποδειχθεί, τελικά κι ο Γιώργος Μπαλάφας.

Αντίθετα, ΔΕΝ ΘΑ ΑΠΟΔΕΙΧΘΕΙ ΠΟΤΕ Η ΕΝΟΧΗ ΤΟΥ ΜΗΤΕΩΤΑΚΗ, ΤΗΣ ΝΤΟΡΑΣ, ΤΟΥ ΤΣΕΒΑ, αφού Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ - από μυθολογικής της γεννέσεως - ΓΚΑΒΗ...

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, όμως, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΦΛΗ...

Β Λ Ε Π Ε Ι Α Κ Ο Υ Ε Ι Κ Α Ι Μ Ι Λ Α Ε Ι

Για αυτήν την κοινωνική δικαιοσύνη (που δεν εκπορεύεται κι εφαρμόζεται απ' τους δούλους της εκάστοτε κυβερνητικής συμμορίας, αλλά από εμάς όλους) ο Γιώργος Μπαλάφας είναι ΑΘΩΟΣ. Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.

ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΩΝΤΕΣ.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥΣ.

Α Μ Ε Σ Η Κ Α Ι Χ Ω Ρ Ι Ε Ο Ρ Ο Υ Σ Α Π Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ω Σ Η Τ Ο Υ

Γ Ι Ω Ρ Γ Ο Υ Μ Π Α Λ Α Φ Α ! ! !

ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΜΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΘΗΝΑΣ
1-1-1993.

■ Τελικά, ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ (είτε ιδιωτικής, είτε κρατικής) ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΥΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ ΚΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ. Ετσι, μαθαίνουμε ότι προφυλακίστηκε ο Βλάσης Παπουτσης, σαν Παπουτσης, σαν αναμεμιγμένος στις πρόσφατες ληστείες στα Ελληνικά Ταχυδρομεία. Δεν προφυλακίστηκε, σαν Παπουτσης, σαν αναμεμιγμένος στον απεργόσκα-

στικό μηχανισμό της κυβέρνησης (σαν επικεφαλής της ΔΑ-ΚΕ Ταχυδρομικών). Δεν προφυλακίστηκε - πολύ περισσότερο -, σαν ΒΛΑΣΗΣ ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ (όπως είναι το πραγματικό του όνομα), σαν ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ ΣΤΟ ΕΑΤ/ΕΣΑ ΕΠΙ ΧΟΥΝΤΑΣ (όπως αποκάλυψε το ΠΟΝΤΙΚΙ)... ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΖΕ ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΟΣΟ... ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΑΔΙΚΗΜΑ; ΜΗΠΩΣ, Ο ΤΣΕΒΑΣ;

Quella sera Milano era caldo...
Ma che caldo, che caldo faceva!
Brigadier' aprì un po' la finestra,
Una spinta e Pinelli va giù...

Inquestore, io ve l'ho già detto.
Lo ripeto che sono innocente.
Anarchia non vuol dire bombe,
Ma uguaglianza nella libertà!

Poche storie ci dici, Pinelli,
E tu' amico, Valpreda, ha parlato:
È l' autore di questo attentato
E gli complice certo sei tu.

È impossibile ! grida Pinelli.
Un compagno non può averlo fatto.
È l' autore di questo delitto
Fra i padroni bisogna cercar.

Sta attento in diciato, Pinelli!
Questa stanza è già piena di fumo.
Se insisti, apriam' la finestra.
Quattro piani son duri da far...

C'è una bara e tre mila compagni
Stringevamo le nostre bandiere.
Quella sera l'abbiamo giurato :
Non finisce di certo così !

E tu Guida, e tu Calabresi,
Se un compagno è stato ammazzato
Per coprire una strage di stato,
Questa lotta più dura sarà !

Quella sera Milano era caldo...
Ma che caldo, che caldo faceva !
Brigadier' aprì un po' la finestra,
Una spinta e Pinelli va giù...

Εκείνο το βράδυ, το Μιλάνο ήταν ζεστό...
Μα τί ζέστη, τί ζέστη που είχε !
Ο αστυνόμος άνοιξε λίγο το παράθυρο,
Μια σπρωξιά και πάει κάτω ο Pinelli...

κ.Ανακριτά, εγώ σας το είπα, κιόλας.
Το επαναλαμβάνω πως είμαι άθώος.
Αναρχία δεν θα πεί βόμβες,
Αλλά ισοότητα μέσα στην ελευθερία !

Φτωχά τα παραμύθια σου, Pinelli,
Κι ο φίλος σου, ο Valpreda, μίλησε.
Είνας ο δράστης αυτής της επίθεσης
Κι εσύ είσαι, σίγουρα, ο συνέννοχός του.

Είνας αδύνατον ! φωνάζει ο Pinelli.
Ένας σύντροφος δεν μπορεί να το έκανε.
Και τους δράστες αυτού του εγκλήματος
Πρέπει να τους φάξετε ανάμεσα στ' αφεντικά !

Πρόσεχε τί λες, Pinelli !
Αυτό το δωμάτιο γέμισε κιόλας καπνούς.
Αν επιμένεις, ανοίγουμε το παράθυρο.
Απ' τον τέταρτο όροφο είναι δύσκολο να
γλυτώσεις...

Υπάρχει ένας φράχτης (στο νεκροταφείο) και
τρεις χιλιάδες σύντροφοι
Σφίγγαμε τις σημαίες μας.
Εκείνο το βράδυ τ' ορκιστήκαμε
Αυτή η ιστορία, οπωσδήποτε, δεν θα τελειώσει
έτσι !

Κι εσύ Guida, κι εσύ Calabresi,
Αν ένας σύντροφος σκοτώθηκε
Για να σκεπαστεί μια βρωμοδουλειά του κρά-
τους,
Αυτός ο αγώνας θα γίνει πιο αμείλικτος !

Εκείνο το βράδυ, το Μιλάνο ήταν ζεστό...
Μα τί ζέστη, τί ζέστη που είχε !
Ο αστυνόμος άνοιξε λίγο το παράθυρο,
Μια σπρωξιά και πάει κάτω ο Pinelli...

(Balata per l'Anarchico Pinelli - Μπαλάντα για τον Αναρχικό
Pinelli. Μουσική και τραγούδι του "Gruppo Z").

Αυτό το αφιέρωμα στη μνήμη του δολοφονημένου συντρόφου μας, το
προγραμματίσαμε για το 1994...
Τότε θα συμπληρωθούν 25 χρόνια απ' την 15 Δεκέμβρη του 1969, από
εκείνη δηλαδή τη νύχτα, που ο επιθεωρητής Calabresi, με τη βοή-
θεια του επιθεωρητή Guida, δολοφόνησε εν ψυχρώ τον Αναρχικό ερ-

γάτη των Ιταλικών Σιδηροδρόμων και γραμματέα του Αναρχικού Μαύ-
ρου Σταυρού του Μιλάνου, Giuseppe Pinelli...

Κίνητρο της δολοφονίας; Ήξερε πολλά...
Πίσω απ' το δολοφονικό χέρι του κράτους κρυβόταν το δολοφονικό
μυαλό της "Μαύρης Διεθνούς", του NATO, της ελληνικής χούντας, της
"δημοκρατικά εκλεγμένης" Ιταλικής κυβέρνησης...

Πολλοί θα είναι οι αναγνώστες που θα πουν : "Περασμένες ιστορίες...".
"Γιατί δεν ασχολούνται με κάτι πιο επίκαιρο; Στο κάτω-
κάτω, ας τα δημοσιεύουν σε δυο χρόνια, αφού θέλουν να τιμήσουν
τη μνήμη του συντρόφου τους. Δεν έχουν με τί να γεμίσουν τις
σελίδες τους;..."

Κι όμως...
Πιστεύουμε πως το αφιέρωμα στον Giuseppe Pinelli εί-
ναι Ο, ΤΙ ΠΙΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΟΥΜΕ ΣΗΜΕ-
ΡΑ, ιδιαίτερα επειδή φοβόμαστε ότι, μετά από δυο χρό-
νια, θα μπορεί να χρησιμεύσει μόνο σαν επίλογος...

1967 - 1969 : Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Ένας από τους πρώτους "επίσημους" επισκέπτες της ελληνικής χούν-
τας, που άρπαξε την εξουσία στις 21 Απρίλη του 1967, ήταν ο Ιταλός
δημοσιογράφος Pino Rauti, απεσταλμένος της εφημερίδας Il Tempo.
Ο Rauti, στην Ελλάδα, συνδέθηκε στενά με τον Ετέλιο Παττακό και με
τον Ιωάννη Λαδά. Η κόρη του τελευταίου, Ανδρομάχη, δεν είναι άλλη
απ' τη σύζυγο του τότε αρχηγού του Κόμματος 4ης Αυγούστου (8 ση-
μερινού "τηλεοπτικού αστέρα" του TELE-CITY του Γιώργου Καρατζα-
φέρη και διοργανωτή εθνικιστικού περιεχομένου ομιλιών σε διάφορα
σχολεία), Κώστα Πλεύρη. Ο Πλεύρης - που σαν αρχηγός του Κ4Α γνό-
ριζε από καλικά τον Ιταλό νεοφασίστα - ήταν εκείνος που "εγγυήθη-
κε" στον κεθερό του για το ποιόν του δημοσιογράφου. Ο Πλεύρης, εξ
άλλου ήταν ο άνθρωπος που χρησίμευε σαν σύνδεσμος της χούντας με
το διεθνή φασισμό. Για το σκοπό αυτόν, άλλωστε, είχε ιδρύσει και
την "World Service" (Παγκόσμια Υπηρεσία), ένα - υποτίθεται - ει-
δησιογραφικό πρακτορείο που, στην ουσία, δεν ήταν παρά γραφείο γε-
νικών υπηρεσιών της φασιστικής διεθνούς, ένα παράρτημα της διαβό-
ητης "Orchestra Nera"...

Ποιός ήταν, όμως, ο Pino Rauti ;
Ήταν ένας από εκείνους τους Ιταλούς νεο-φασίστες που, το Μάρτη
του 1954, στη διάρκεια του 4ου συνεδρίου του Movimento Sociale
Italiano (MSI : Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα. Νεοφασιστικό κόμμα. Ι-
δρύθηκε αμέσως μετά την ήττα της μουσολινικής Ιταλίας, το 1946)
διαφώνησαν εκείδη θεωρούσαν τη γραμμή του πολύ "φιλο-νατοϊκή κι
αποχώρησαν (χωρίς βέβαια να διακόψουν ποτέ την υπόγεια συνεργα-
σία τους με τον κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο του Ιταλικού φασι-
σμού). Το 1956 οι Pino Rauti, Clemente Graziani, Paolo Andriani &
Rutilio Sermonti προχώρησαν στην ίδρυση μιας νέας φασιστικής
οργάνωσης, της Ordine Nuovo (Νέα Τάξη). Το 1958 ο Stefano delle
Chiaie εγκαταλείπει το MSI και προσχωρεί στην Ordine Nuovo. Από
το 1960 και μετά, με προτροπή, βέβαια, των μυστικών υπηρεσιών του
NATO, οι μυστικές υπηρεσίες της Ιταλίας (η SIFAR και στη συνέ-
χεια η SIT) αρχίζουν τη μαζική στρατολόγηση πρακτόρων απ' το χώ-
ρο της εξωκοινοβουλευτικής άκρας δεξιάς : Rauti, Giannettini, Li-
cio Gelli (της μαζωνικής στοάς Propaganda 2 της Ρώμης) αργότερα,
πασίγνωστος για την ανάμειξή του στο "Gladio"), Freda κλπ.

Το Νοέμβριο του 1961 (λίγο μετά τις "εκλογές της βίας και νοθεί-
ας" που ανέδειξαν νικήτρια την ΕΡΕ του Κ. Καραμανλή, στην Ελλάδα)
η C.I.A. κάλεσε τον δημοσιογράφο και πράκτορα των Ιταλικών μυσ-
τικών υπηρεσιών, νεοφασίστα Guido Giannettini, να μιλήσει σ' ένα
τρίημερο "seminario για πράκτορες και στρατιωτικούς των ΗΠΑ και
του NATO", με θέμα "Η τεχνική και η προοπτική ενός πρα-
ξιολογισμού στην Ευρώπη". Αρχίζει η εφαρμογή της "1ης φά-
σης" της "Στρατηγικής της Εντασης", που, στο στάδιο αυτό, αποσκο-
πεί στην "εξαργύρωση" της αριστεράς. Ο Stefano delle Chiaie κα-
τεβάζει τη σημαία της αντιφασιστικής αντίστασης απ' το μνημείο
του άγνωστου στρατιώτη στη Ρώμη, συλλαμβάνεται, καταδικάζεται και
...ανεβαίνουν οι μετοχές του στους κύκλους της άκρας δεξιάς, αλ-
λά και των μυστικών υπηρεσιών. Έναν χρόνο νωρίτερα, το 1960, ο
delle Chiaie είχε "αποχωρήσει" απ' την Ordine Nuovo και είχε ιδ-
ρύσει την Avanguardia Nazionale. Το 1964, οι Ιταλοί μαθαίνουν,
έκπληκτοι, ότι αποκαλύφθηκε συνωμοσία για την επιβολή πραξικοπή-
ματος μ' επικεφαλής το στρατηγό de Lorenzo. Πρόκειται για το πε-
ριβόητο "Σχέδιο Solo" (σε γενικές γραμμές, όμοιο με το "Σχέδιο
Προμηθεύς" της ελληνικής χούντας) που μεταώθηκε την τελευταία
στιγμή, όταν Ιταλοί σοσιαλιστές, Ιταλοί χριστιανοδημοκράτες και,
φυσικά, οι Αμερικανοί τα "βρήκαν μεταξύ τους".
Αν, όμως, το σχέδιο στην Ιταλία δεν εφαρμόστηκε, στην Ελλάδα, αντί-
θετα, η εφαρμογή του σημείωσε πλήρη επιτυχία.

Ποιές ήταν, όμως, οι δραστηριότητες του Pino Rauti στη χώρα μας;
Και' αρχή η αποστολή του ήταν να έρθει σ' επαφή με τους πραξι-
κοπηματίες, καθώς και να τους φέρει σ' επαφή και μ' άλλους Ιτα-
λούς (κι όχι μόνο Ιταλούς) νεοφασίστες.
Οργανώθηκε έτσι, με τη βοήθεια και του Κώστα Πλεύρη, του Ανδρέα
Δενδρινού, του Τηλέμαχου Κόμνη κι άλλων Τεταρτογουςτιανών, μια
πραγματική αερογέφυρα μεταξύ Ρώμης και Αθήνας.

----- συνέχεια στην επόμενη σελίδα

...συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Εκτός απ' τον Pino Rauti και τον Stefano delle Chiaie, στην Ελλάδα πηγαυοέρχονταν και πολλοί άλλοι "αστέρες" του ιταλικού, αλλά και του διεθνούς φασισμού. Ανάμεσά τους, ο Elio Massagrande (που πιάστηκε στη χώρα μας μετά τη χούντα, κατηγορούμενος για σωρεία κλοπών, ληστειών κλπ., αλλά βέβαια δεν καταδικάστηκε ποτέ και γύρισε, τελικά, στην Ιταλία, αφού "περιπλανήθηκε" απ' τη Γαλλία - όπου πήρε μέρος στη ληστεία της Νίκαιας, το 1976 - μέχρι την Παραγουάη - όπου βοήθησε στο στήσιμο των "ταγμάτων θανάτου" του Strössner κι όπου συμμετείχε, το 1979, στις εργασίες του 12ου συνεδρίου της World Anti-Communist League, δηλαδή της "Διεθνούς Αντι-Κομμουνιστικής Αίγλης" που εδρεύει στην Κορέα), ο Γάλλος Yves Guérin-Sérac (από τους επικεφαλής του Aginter Press, μιας άλλης "επιχείρησης" της "Μαύρης Ορχήστρας" που έδρευε στη Λισαβόνα και "συντόνιζε" τη δράση των Ευρωπαίων φασιστών με τη δράση των λευκών μισοφρόνων στην Αφρική), ο Guido Giannettini, ο Bruno Stefano, ο Gianni Nardi, κι ο Mario Merlino.

Αυτά τα ταξίδια παρουσιάζονταν επίσημα σαν "πολιτιστικές ανταλλαγές". Ανεπίσημα, ωστόσο, τα χρηματοδοτούσαν η ελληνική ΚΥΠ κι ο αρχηγός του ιταλικού γενικού επιτελείου, στρατηγός Enzo Viola. Πίσω απ' αυτούς βρισκόταν, φυσικά, η C.I.A. με τις πλατφορμικές της οργανώσεις : N.A.T.O., "Cladio", "Κόκκινη Προβιά"... Ακόμη πιο πίσω, τόσο πίσω που να μην διακρίνονται, βρισκόταν τα οικονομικά συμπεριφέροντα μιας ομάδας κεφαλαιοκρατών, της οποίας ο Ανδρέας, ο Λάτσης, ο Γιάσης, ο Ιταλοαμερικανός τραπεζίτης Michele Sindona, δεν αποτελούσαν παρά καλύτερα εκτελεστικά όργανα.

Εκπότες των Ιταλών νεοφασιστών που έρχονταν στην Ελλάδα ήταν η παρακολούθηση "ειδικών σεμιναρίων ανορθόδοξου και ψυχολογικού πολέμου" καθώς και η προμήθεια του σχετικού "υλικού". Τα μαθήματα οργανώνονταν απ' την World Service των Ιωάννη Λαδά και Κώστα Πλεούρη, "διευθυντής" της οποίας εμφανιζόταν κάποιος "Δόκτωρ Siegfried Schönbemberg" που στην πραγματικότητα λεγόταν Patrice Chairhoff, ήταν Γάλλος και, στην ουσία, ήταν ο τοποτηρητής της "Μαύρης Ορχήστρας" στην Ελλάδα.

Ο Pino Rauti την εποχή που ίδρυσε την Ordine Nuovo.

Στα σεμινάρια αυτά, δίδασκαν Έλληνες στρατιωτικοί, πράκτορες της ΚΥΠ, αστυνομικοί, δημοσιογράφοι κλπ. Την "επιμέλεια" και "υψηλή επίβλεψη" των σεμιναρίων την είχε, φυσικά, το εδώ "σταθμαρχείο" της CIA. Παράλληλα, Έλληνες πράκτορες της ΚΥΠ και νεοφασίστες του Κ4Α μετέφεραν στην Ιταλία όπλα, εκρηκτικές ύλες αλλά ακόμη και έντυπη προπαγάνδα που τυπωνόταν, στα ιταλικά, στην Ελλάδα. Ταυτόχρονα, η ελληνική πρεσβεία της Ρώμης είχε αναλάβει το έργο του "συντονισμού", όχι μόνο ανάμεσα στους Έλληνες, τους Ιταλούς φασίστες και το ΝΑΤΟ, αλλά και ανάμεσα στις διάφορες νεοφασιστικές οργανώσεις της Ιταλίας. Το 1969, η προτομομασία είχε ολοκληρωθεί. Περισσότεροι από εκατό Ιταλοί νεοφασίστες, εκπαδευμένοι κι εξοπλισμένοι απ' την

ελληνική χούντα, ήταν έτοιμοι να περάσουν στη δεύτερη - και ουσιαστικότερη φάση της "Στρατηγικής της Ενστάσης".

Piazza Fontana : Το φίδι βγαίνει απ' τ' αυγό του

Στρατηγικός στόχος της "Ενστάσης" στην Ιταλία ήταν, βέβαια, η κατάληψη της εξουσίας - με πραξικόπημα - από μια στρατιωτική/φασιστική χούντα (κατά το πρότυπο της Ελλάδας) η οποία θα εξουδετέρωνε κάθε πιθανότητα εκλογής κάποιας αριστερής κυβέρνησης στη χώρα που "αυτοξενούσε" το αρχηγείο της νότιας πτέρυγας του ΝΑΤΟ καθώς και καμιά δεκαριά ακόμη βάσεις των ΗΠΑ.

Η πρώτη οάση αφορούσε την προετοιμασία των "φιλιών" δυνάμεων, δηλαδή των δυνάμεων που θα έβαζαν σ' εφαρμογή τις υπόλοιπες φάσεις. Εκτός απ' την εκπαίδευση των φασιστών και τον εξοπλισμό τους, η ράση αυτή προέβλεπε και τη διάβρωση του κρατικού μηχανισμού με την προώθηση των "φιλιών στελεχών" (όπως είδαμε πιο πάνω, αυτό είχε επιτευχθεί σε σημείο ώστε ακόμη κι ο αρχηγός του ιταλικού γενικού επιτελείου να είναι "δικός τους") και με την αθρόα πρόσληψη φασιστών στην αστυνομία, στο σώμα των καραμβινιέρων και στις διάφορες μυστικές υπηρεσίες.

Η δεύτερη ράση αφορούσε την "ψυχολογική προετοιμασία" του πληθυσμού ώστε να αποδεχθεί μια στρατιωτική δικτατορία.

Για να το πετύχουν αυτό οι εμπνευστές της "Στρατηγικής της Ενστάσης" θα έπρεπε να "κλονίσουν" την εμπιστοσύνη του κόσμου στο πολιτικό κατεστημένο, πράγμα που δεν ήταν βέβαια και τόσο δύσκολο, αφού (όπως και σ' όλες τις άλλες χώρες) στην Ιταλία, τόσο οι Χριστιανοδημοκράτες όσο και οι Σοσιαλιστές είχαν αποδειχθεί ήρωες οικονομικών κλπ. σκανδάλων τα οποία - κι αυτό ήταν το πιο σημαντικό -

οι διάφορες κυβερνήσεις (που διαδέχονταν η μία την άλλη, σε διάστημα λίγων μόλις μηνών) ήταν εντελώς ανίκανες, όχι μόνο να εμποδίσουν ή έστω να τιμωρήσουν, αλλά ακόμη και να συγκαλύψουν.

Η οικονομική αποσταθεροποίηση (σε μεγάλο βαθμό αποτέλεσμα των διαφόρων σκανδάλων) ήταν κι αυτή αρκετά εύκολη υπόθεση.

Έμενε η ωμή προβοκάτσια που θα έπειθε τον ιταλικό πληθυσμό (κύρια, τη μικροαστική τάξη) ότι "κινδύνευε από τα άκρα". Αυτή την προβοκάτσια, ή μάλλον μια σειρά από προβοκάτσες, ανέλαβαν οι ιταλικές νεοφασιστικές ομάδες.

Η μέθοδος ήταν η εξής : Θα γινόταν μια σειρά βομβιστικών επιθέσεων εναντίον "ακροδεξιών στόχων" την ευθύνη των οποίων θα "αναλάμβαναν ακροαριστεροί" (μαοϊκοί, τροτσκιστές, Αναρχικοί). Θα γινόταν μια άλλη σειρά επιθέσεων σε "ακροαριστερούς στόχους" την ευθύνη των οποίων θα "αναλάμβαναν ακροδεξιοί". Θα επακολουθούσε, τέλος, μια σειρά "τυφλών χτυπημάτων" που θα εξόργιζε τους πάντες και θα τους έκανε να απαιτήσουν τη λήψη "εκτάκτων μέτρων", μέτρων που καμιά πολιτική κυβέρνηση δεν θα ήταν ικανή να πάρει... Φυσικά, δεν θα έλειπαν και οι απλές προβοκάτσες στη διάρκεια συγκεντρώσεων, πορειών κλπ. εκδηλώσεων, όπως εκείνη στην Battipaglia όπου, τον Απρίλη του 1969, μια ειρηνική διαδήλωση εργατών μεταβάλλεται σε πραγματική μάχη με την αστυνομία, στη διάρκεια της οποίας σκοτώνονται ένας 19-χρονος διαδηλωτής κι ένας δάσκαλος που παρακολουθεί τα επεισόδια. Στις 17 Απρίλη 1969, η ακροδεξιά εφημερίδα Il Tempo χαρακτηρίζει τα επεισόδια σαν την "πρώτη εφαρμογή της τακτικής των Βιετκόγκ στην Ιταλία". Μολοντούτο, μια μέρα πριν τη "μάχη", αναφορά του προκτορείου ειδήσεων ΟΡ είχε επισημάνει την παρουσία 50 περίπου στελεχών της Avanguardia Nazionale (Εθνική Πρωτοπορεία), της φασιστικής οργάνωσης του Stefano delle Chiaie.

Η ίδια τακτική ακολουθείται και στη συνέχεια (απ' τους φασίστες και τα αφεντικά τους, αλλά και από τη μεγαλύτερη μερίδα του τύπου της Ιταλίας) και τα επεισόδια διαδέχονται το ένα το άλλο με όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα και σφοδρότητα.

Στις 28 Απρίλη 1969 η ιταλική βουλή, πιεζόμενη απ' τα γεγονότα της Battipaglia, επρόκειτο να συζητήσει σχέδιο νόμου με το οποίο θ' απαγορευόταν στους αστυνομικούς που παρευρίσκονται σε πολιτικές εκδηλώσεις, να οπλοφορούν. Λίγες μόνο μέρες πριν τη συζήτηση, 5 βόμβες εκρήγνυνται στην έκθεση της FIAT του γνωστού για τις ακροδεξιές απόψεις του, Agnelli, στο Μιλάνο. Τις ανακρίσεις αναλαμβάνει ο επιθεωρητής Luigi Calabresi. Δεκαπέντε περίπου Αναρχικοί οδηγούνται για να "εξετασθούν" σαν ύποπτοι στην ασφάλεια του Μιλάνου. Ανάμεσά τους κι ο εργάτης των Ιταλικών Συδροδρόμων, Giuseppe Pinelli, ιδρυτής και γραμματέας του Αναρχικού Μαύρου Σταύρου του Μιλάνου, σε βάρος τους δεν προκύπτει κανένα στοιχείο κι έτσι, λίγες μέρες αργότερα, αφήνονται όλοι ελεύθεροι. Από τότε χρονολογείται η "γνωριμία" του δολοφόνου με το μελλοντικό θύμα του.

Συνολικά, το 1969, μέχρι το Δεκέμβριο, σημειώνονται 149 βομβιστικές επιθέσεις, οι περισσότερες από τις οποίες έχει αποδειχθεί ότι ήταν έργο φασιστών της Ordine Nuovo και της Avanguardia Nazionale.

Σ' όλες τις περιπτώσεις, ανεξαιρέτως, οι φασίστες κι όλος ο δεξιός τύπος της Ιταλίας κατηγορούν σαν δράστες την άκρα αριστερά & τους Αναρχικούς, προσπαθώντας να "αποδείξουν" την ανάμειξη, στις επιθέσεις, και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ιταλίας.

Στις 16.37' το απόγευμα της 12 Δεκεμβρίου του 1969 - κατά σύμπτωση (;) ήταν η ημέρα που το Συμβούλιο της Ευρώπης αποφάσισε την αποουτή της Ελλάδας των συνταγματάρχων από τους κόλπους του... - μια ισχυρή έκρηξη συγκλόνησε την Banca di Agricoltura (Αγροτική Τράπεζα), στην Piazza Fontana, στο κέντρο του Μιλάνου. 16 νεκροί και 88 βαρείς τραυματίες ήταν ο θύλος απολογισμός της επίθεσης, ενώ τρεις ακόμη βόμβες, τοποθετημένες σε άλλα σημεία της πόλης εξερράγησαν χωρίς, ευτυχώς, να προκαλέσουν άλλους θανάτους και τραυματισμούς.

Το μόνο στοιχείο, που θα μπορούσε να χρησιμεύσει για τον εντοπισμό των δραστών, ήταν μια βόμβα που βρέθηκε μια ώρα αργότερα στην Εμπορική Τράπεζα κοντά στη Εκκλησία του Μιλάνου. Επρόκειτο για ένα μαγνητόφωνο γεμισμένο με εκρηκτικά και κρυμμένο μέσα σ' έναν χαρτοφύλακα όπου βρισκόταν κι ένα γερμανικής κατασκευής χρονόμετρο το οποίο είχε, ωστόσο, σταματήσει.

Αυτό το μοναδικό στοιχείο, όμως, καταστράφηκε αμέσως - με εντολή του ίδιου του γενικού εισαγγελέα της ιταλικής δημοκρατίας, De Peppo - χωρίς τότε να εξεταστεί από ειδικούς...

Όπως ήταν αναμενόμενο, λίγα μόλις λεπτά μετά την πρώτη έκρηξη, ραδιοφωνικοί σταθμοί και τηλεόραση κατηγορούσαν κιόλας τους Αναρχικούς σαν υπεύθυνους ! Λίγα λεπτά μετά το έκτακτο δελτίο ειδήσεων, ο δικαστής Amati τηλεφώνουσε στην αστυνομία του Μιλάνου.

Ο Stefano delle Chiaie.

στο

στο

στο

στο

στο

----- συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα -----
Οι αστυνομικοί ενημέρωσαν τον δικαστή για τ' αποτελέσματα της έκ-
ρηξης, για τα αίτια της, όμως, δεν ήταν ακόμη σίγουροι ότι δεν ε-
πρόκειτο για τυχαία διαρροή φωτοαerial... Ο Amati, ωστόσο, "στοι-
χημάτιζε" ότι επρόκειτο για Αναρχικούς. Ζήτησε να μιλήσει... στον
επιθεωρητή Calabresi !

Ο τυχαίος (;) θάνατος ενός Αναρχικού ...

Εξη μόλις μέρες πριν την έκρηξη στην Piazza Fontana, στις 7 Δε-
κέμβρη 1969, η εφημερίδα Observer του Λονδίνου έδινε στη δημοσι-
ότητα απόρρητο έγγραφο του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Εξω-
τερικών της ελληνικής χούντας προς την Ελληνική Πρεσβεία της Ρώ-
μης. Το έγγραφο συνοδευόταν και από "προσωπική" επιστολή και εί-
χε σταλεί στην πρεσβεία το Μάιο του ίδιου χρόνου. Η συνοδευτική
επιστολή, μεταξύ άλλων, ανέφερε και τα εξής :

*** "... Στην αναφορά αυτή θα διαπιστώσετε ότι η κατάσταση στην Ι-
ταλία παρουσιάζει για μας ιδιαίτερο ενδιαφέρον και αποδεικνύ-
εται ότι οι εξελίξεις κινούνται προς μια κατεύθυνση άκρως ευ-
νοϊκή για την Εθνική Επανάσταση. Η αυτού εξοχότης, ο κ. Πρωθυ-
πουργός, θεωρεί ότι η υπό της Ελληνικής Κυβερνήσεως, από μακρού
αναληφθείσα εις την Ιταλίαν, δυσχερής προσπάθεια αρχίζει να α-
ποδίδει καρπούς. Ο Πρωθυπουργός με διέταξε να σας διαβιβάσω
την ευαρέσκειά του για την εργασία που έχετε επιτελέσει σ' αυ-
τή τη χώρα στην οποία τοποθετηθήκατε, καθώς και να σας ζητήσω
να συνεχίσετε τις δραστηριότητές σας και να τις κλιμακώσετε ,
έτσι ώστε να εκμεταλλευθείτε κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο,
τις δυνατότητες, των οποίων η εμφάνιση εκκλείεται. Τέλος, μου ε-
ζήτησε να σας διαβιβάσω την επιθυμία του, όπως από τούδε,
διπλασιάσετε τις προφυλάξεις σας
στην περίπτωση δε κάποιας ανεπιθύμητου μεταστροφής των πραγ-
μάτων, να σταματήσετε κάθε μεταβίβαση
σας επαφή, έτσι ώστε κανείς να
μην μπορεί να συσχετίσει τη δρα-
στηριότητα των Ιταλών φίλων μας
με τις Ελληνικές αρχές ...".

Οι "δραστηριότητες των Ιταλών φίλων" της ελληνικής χούντας ανα-
λύονται σε ειδικό τμήμα του απορρήτου εγγράφου που έχει τον τί-
τλο : "Ειδικές Ενέργειες" :

*** "... (α). Οι ενέργειες, των οποίων η διεκπεραίωση είχε προγραμ-
ματισθεί για ενωρίτερο χρόνο, δεν κατέστη δυνατόν να διεκπε-
ραιωθούν προ της 20ης Απριλίου. Η τροποποίηση των σχεδίων μας
εκεβλήθη εκ του γεγονότος ότι λόγω αντιξοών συνθηκών δεν ηδύ-
ναμε να προσεγγίσωμεν εις το περίπτερον της FIAT ...".

(Η μετάφραση έγινε απ' τ' αγγλικά. Οι υπογραμμίσεις
είναι δικές μας).

Παρ' όλα αυτά, τα ιταλικά μέσα μαζικής ενημέρωσης σύσσωμα έσπευσαν
να κατηγορήσουν τους Αναρχικούς.

Τις έρευνες της ιταλικής αστυνομίας για το μακελειό της 12 Δε-
κέμβρη ανέλαβε ο επιθεωρητής Calabresi.

Ο επιθεωρητής Luigi Calabresi ήταν το "ανερχόμενο αστέρι" του
πολιτικού τμήματος της ιταλικής αστυνομίας. Είχε εκπαιδευθεί ει-
δικά στην Αστυνομική Ακαδημία των ΗΠΑ, όπου παρακολούθησε και ει-
δικά σεμινάρια της CIA. Ήταν, εξάλλου, ο "επίσημος συνοδός" (γο-
ρίλλας) του ακροδεξιού Αμερικανού στρατηγού Edwin A. Walker - "έμ-
πιστου" του φασίστα/ρατσιστή γεροσυριαστή των ΗΠΑ, Barry Gold-
water- κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στην Ιταλία, (1966-67)
και, μάλιστα, ήταν εκείνος που έφερε σ' επαφή τον Αμερικανό στρατη-
γό με τον Ιταλό πραξικοπη-
ματία στρατηγό De Lorenzo ,
με τον οποίο ο επιθεωρητής
συνδεόταν, όχι μόνο φιλικά,
αλλά και πολιτικά.

Τις μέρες που ακολούθησαν
τη σφαγή της Piazza Fontana
περισσότεροι από 150 Αναρ-
χικοί του Μιλάνου οδηγήθη-
καν στην ασφάλεια για να α-
νακριθούν σαν "ύποκτοι".

Ανάμεσα σ' εκείνους που κιά-
στηκαν το πρώτο βράδυ, ήταν
και ο σιδηροδρομικός Giu-
seppe Pinelli, τον οποίο ο
Calabresi "είχε βάσει στο
μάτι" από την "πρώτη συνάν-
τησή τους", όπως είδαμε πα-
ραπάνω.

Γεννημένος στην εργατική
συνοικία του Μιλάνου, Porta
Ticinense, το 1928, ο Giusep-
pe Pinelli, σε ηλικία 16-17 ετών έρχεται σ' επαφή με αντιφασίστες
Αναρχικούς και παίρνει ενεργό μέρος στην αντίσταση σαν "αγγελια-

φόρος" της ομάδας. Δουλεύει τότε σαν μικροπωλητής και τότε σαν
φωτοεμφωτιστής στις ακοθήκες της αγοράς του Μιλάνου, μέχρι το '54
οκότε προσλαμβάνεται σαν εργάτης στους ιταλικούς σιδηροδρόμους.
Παράλληλα, διαβάζει, προσπαθώντας να καλύψει τα κενά της σχολικής
του εκπαίδευσης. Θεωρείται ένας από τους πιο μελετημένους Αναρ-
χικούς της εποχής του.

Είναι, άλλωστε, ένας απ' τους λίγους Ιταλούς Αναρχικούς που, μετά τη
πτώση του φασιστικού καθεστώτος, δεν απογοητεύεται και δεν "πάει
σπίτι του". Το 1954 παντρεύεται τη Licia και το ζευγάρι αποκτά
δυο κόρες. Μ' όλα του, ωστόσο, τα οικογενειακά βάρη, ο Pinelli συνε-
χίζει τις επαφές του, ιδιαίτερα με τους νεώτερους στην ηλικία Α-
ναρχικούς συντρόφους στους οποίους τονίζει την ανάγκη εξακολού-
θησης του αγώνα. Το 1963 γίνεται το πιο ηλικιωμένο μέλος της Gi-
oventu Libertaria (Ελευθεριακή Νεολαία). Το 1965, μαζί με άλλους,
ιδρύουν τον "Κύκλο Sacco e Vanzetti" κι ανοίγουν τα πρώτα, μετά α-
πό δεκαετίες, Αναρχικά γραφεία στο Μιλάνο, στην οδό Murillo 1. Με-
τά τη διάσπαση του "Sacco e Vanzetti", το 1968, συμμετέχει στην
ίδρυση του "Κύκλου Ponte della Ghisolfia", στην Piazzale Lugano
31 και στις αρχές του 1969 βοηθάει στο άνοιγμα του πρώτου Αναρ-
χικού "στεκιού" στην οδό Scaldesole 5. Παράλληλα, από τις αρχές
της δεκαετίας του 1960, συμμετέχει ενεργά στο κίνημα συμπαράστα-
σης στους Αναρχικούς κρατούμενους του φραγκικού καθεστώτος της
Ισπανίας. Μετά τη σύλληψη, στην Ισπανία, του Stuart Christie, ι-
δρύει τον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό (Croce Anarchica Nera /Anarchist
Black Cross) του Μιλάνου, σαν τμήμα του Διεθνούς Αναρχικού Μαύ-
ρου Σταυρού, του οποίου, μάλιστα, το 1964-65, η ομάδα του Μιλάνου
αναλαμβάνει τη διεθνή γραμματεία.

Το αρχηγείο της αστυνομίας του
Μιλάνου. Το βέλος δείχνει την
τροχιά του σώματος του
Pinelli (στη μικρή φω-
τογραφία).

Σύμφωνα με τον μάρτυρα
Aldo Palumbo, αλλά και
κατά τον ιατροδικαστή,
που εξήτασε το πτώμα,
ο Giuseppe Pinelli εί-
χε ήδη πεθάνει - απ' τα
χτυπήματα - πολύ πριν
πέσει από τον τέταρτο
όροφο.

Η δολοφονία του Αναρ-
χικού ΔΕΝ ΗΤΑΝ, βέβαια,
ΤΥΧΑΙΑ.

Ήταν, όμως, ΑΚΑΙΡΗ, αφού
η θύελλα των αντιδράσεων που
εξεσήκωσε κι η καταιγίδα των α-
ποκαλύψεων που την ακολούθησαν
κατάφεραν να ανατρέψουν τα
σχέδια των φασιστών και των α-
φεντικών τους της SID και της
CIA.

Εήμερα, ωστόσο, οι δολοφόνοι του
Pinelli - και πάλι με εντολές
των αμερικανικών κι ευρωπαϊκών
μυστικών υπηρεσιών - ετοιμά-
ζονται να αιματοκυλίσουν για
μια ακόμη φορά τον κόσμο.

Το σταμάτημά τους είναι χρέος
όλων μας !

Το χρωστάμε στον δολοφονημένο
συντρόφο ...

Το χρωστάμε στις γενιές που θά
'ρθουν ...

Από το Μάιο του 1969, ο Διεθνής Αναρχικός Μαύρος Σταυρός και ιδι-
αίτερα η ομάδα του Μιλάνου είχαν αρχίσει μια εκστρατεία για την
αποφυλάκιση των Ιταλών συντρόφων που είχαν συλληφθεί σαν "ύπο-
κτοι" για το κύμα των βομβιστικών εκθέσεων που συντάραξε τη χώ-
ρα και που, όπως είδαμε, ήταν έργο των Ordine Nuovo του Pino Rauti
και Avanguardia Nazionale του Stefano delle Chiaie, που είχαν μά-
λιστα, για το σκοπό αυτό, δημιουργήσει μια κοινή παράνομη οργάνωση
με τον τίτλο FAR (Fasci di Azione Rivoluzionaria / Δέσμες Επανα-
στατικής Δράσης). Στα πλαίσια αυτής της εκστρατείας, οι ανά τον
κόσμο ομάδες του Διεθνούς Μαύρου Σταυρού παρακολουθούσαν στενά
τις δραστηριότητες των διαφόρων φασιστικών, ναζιστικών κι ακροδε-
ξιών ομάδων κι οργανώσεων κι αντάλλασσαν μεταξύ τους κληροφορίες
δημιουργώντας ένα ισχυρό δίκτυο αντιφασιστικής κληροφόρησης.

----- συνέχεια στην επόμενη σελίδα -----

Luigi Calabresi

----- συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Ετσι, λοιπόν, το ενδιάμεσον του εκιθεωρητή Calabresi και των ακροδεξιών φίλων του για τις δραστηριότητες του Giuseppe Pinelli, δεν ήταν καθόλου ΤΥΧΑΙΟ. Κι η σύλληψη του, στις 12 Δεκέμβρη 1969, δεν ήταν η σύλληψη ενός "ΣΥΝΗΘΟΥΣ ΥΠΟΠΤΟΥ".

Τη στιγμή της έκρηξης στην Piazza Fontana, ο Pinelli βρισκόταν σ' ένα καφέ-μπαρ στο οποίο συνήθιζε να πηγαίνει μετά τη δουλειά.

Λίγο αργότερα, κατευθύνθηκε προς το στέκι της οδού Scaldasole. Εκεί πληροφορήθηκε τι είχε συμβεί. Κι εκεί, στις 18.30', δέχθηκε την "επίσκεψη" του εκιθεωρητή Luigi Calabresi και του αστυνομικού Vito Panessi, που πήγαν για να "ερευνήσουν το χώρο".

Ο Pinelli κι ο Sergio Ardaui ήταν οι μόνοι που είχαν μείνει στο στέκι εκείνη την ώρα. Οι μπάτσοι τους "κάλεσαν για μια κουβεντούλα στην questura (αρχηγείο)". Τον Sergio Ardaui τον πήραν με το αυτοκίνητό τους, ενώ ο Pinelli τους ακολούθησε με τη βέσπα του...

Τρεις μέρες αργότερα, στις 7 το απόγευμα της 15 Δεκέμβρη 1969, άρχισε η τελευταία ανάκριση του Pinelli. Στις 10 το βράδυ, ο Calabresi τηλεφώνησε στη Licia, τη γυναίκα του Pinelli, και της ζήτησε να βρει τη σιδηροδρομική ταυτότητα του συζύγου της, όπου φαινόταν οι διαδρομές για τις οποίες οι υπάλληλοι δεν χρειάζονταν να βγάζουν εισιτήρια. Λίγο αργότερα, η Licia τηλεφώνησε στον εκιθεωρητή για να του πει ότι την είχε βρει. Στις 11, ένας αστυνομικός πήγε, πράγματι, στο σπίτι των Pinelli και πήρε την ταυτότητα.

Στις 11.56, ο Αναρχικός Pasquale Valitutti, κρατούμενος κι αυτός, βρισκόταν στο διάδρομο, έξω απ' το γραφείο όπου ανακρινόταν ο Pinelli. Ακουσε ξαφνικά δυνατές φωνές κι "ασυνήθιστο σαματά". Δύο λεπτά αργότερα, στις 11.58', ο σταθμός πρώτων βοηθειών του Μιλάνου δέχονταν - και κατέγραφε - ένα τηλεφώνημα από την αστυνομία, με το οποίο ζητούσαν την αποστολή ασθενοφόρου στην questura.

Ένα λεπτό νωρίτερα, στις 11.57', ο δημοσιογράφος Aldo Palumbo της εφημερίδας Unità (του Ιταλικού Κομμουνιστικού Κόμματος) βρισκόταν στο προαύλιο της questura, όταν είδε ένα ανθρώπινο σώμα να κατάνεα από ένα παράθυρο του τετάρτου ορόφου, να κάνει "γκελ" στη μαρκίζα του τετάρτου και του τρίτου ορόφου και να "σκάει" πάνω στο πλακόστρωτο. Σύμφωνα με την κατάθεση που έδωσε λίγο αργότερα, ο Palumbo είχε την εντύπωση ότι το σώμα, που έπεφτε από το παράθυρο, ήταν ήδη νεκρό. Η ιατροδικαστική έκθεση που συντάχθηκε, μετά από μερικές ώρες, επιβεβαίωνε την εντύπωση του Palumbo...

Οι ένοχοι...

Παρά τις έντονες προσπάθειες των φασιστών και του ιταλικού κράτους και παρά την εννοχισμένη παραπληροφόρηση που περνούσαν τα (δεξιά, κυρίως) μέσα μαζικής ενημέρωσης, οι Ιταλοί δεν είχαν κλειστεί ότι η σφαγή της Piazza Fontana μπορούσε να είναι... "έργο των Αναρχικών".

Λίγες ώρες μόνο πριν τη δολοφονία του Pinelli, το μεσημέρι της 15 Δεκέμβρη 1969, περισσότεροι από 300.000 κάτοικοι του Μιλάνου βγήκαν στους δρόμους και συγκεντρώθηκαν στην Piazza Duomo, ύστερα από πρόσκληση των πολιτικών κομμάτων και των συνδικαλιστικών οργανώσεων, για να διαδηλώσουν ενάντια στην τρομοκρατία.

Παρά τις προσδοκίες, ωστόσο, της κυβέρνησης και των φασιστικών ομάδων, η διαδήλωση πήρε κάθε άλλο παρά αντι-αναρχικό χαρακτήρα. Όλα τα κανάλια είχαν σαφή αντιφασιστική τοποθέτηση ενώ τα συνθήματα απαιτούσαν την απελευθέρωση των κρατούμενων, τη σύλληψη των πραγματικών ενόχων και κατηγορούσαν την κυβέρνηση σαν άμεση συνεργό των δολοφόνων.

Όσοι έζησαν εκείνη τη διαδήλωση την περιγράφουν σαν... "αναβίωση του αντιφασιστικού ξεσηκωμού της Βαρκελώνης, το 1936".

Η καθόλου τυχαία - αλλά, εν πάση περιπτώσει, "άκαιρη" - δολοφονία του Giuseppe Pinelli, το ίδιο βράδυ, σήμανε την αρχή της κατάρρευσης, όχι τόσο της σκευωρίας, όσο της γενικότερης φασιστοκυβερνητικής συνομωσίας, καθώς νεοφασίστες και πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών, τρομοκρατημένοι απ' τον όγκο της λαϊκής αντίδρασης, άρχισαν να "σπάνε" και να μιλούν...

Δύο μόλις μέρες μετά τη δολοφονία, στις 17/12/1969, ο πράκτορας των ιταλικών μυστικών υπηρεσιών Stefano Serpieri (και, παράλληλα, μέλος της Avanguardia Nazionale που είχε επανειλημμένα συνοδεύσει τον Stefano delle Chiaie στα ταξίδια του στην Ελλάδα) υπέβαλε μια συνταρακτική αναφορά στον προϊστάμενό του, στρατηγό Federico Quirazza. Ανάμεσα σ' άλλα, η αναφορά έλεγε :

"... Δράστης της βομβιστικής επίθεσης στο Altare della Patria ("Βωμός της Πατρίδας", δηλ. Μνημείο Αγνώστου Στρατιώτη, στη Ρώμη) ήταν ο Mario Merlino που έκαινε εντολές απ' τον Stefano delle Chiaie, ο οποίος με τη σειρά του εκτελούσε εντολές του Yves Guérin-Serac, διευθυντή του πρακτορείου Aginter Press της Λισαβώνας. Ο τελευταίος έχει προσλάβει στο πρακτορείο και κάποιον γάλλο υπάλληλο, ονόματι Robert Leroy..."

Στις 20 Δεκέμβρη 1969 πάνω από 3.000 σύντροφοι, με μαύρες σημαίες, συνόδεψαν τον Giuseppe Pinelli στην τελευταία του κατοικία.

Ο όρκος που έδωσαν τηρήθηκε. Ο σκληρός αγώνας των Αναρχικών της Ιταλίας κι όλου του κόσμου, σύντομα, απέφερε καρπούς...

Μολονότι η αναφορά του Serpieri, καθώς κι οι αναφορές που ακολούθησαν "θάφτηκαν" απ' τον ίδιο τον αρχηγό της SID, ναύαρχο Henckes...

Μολονότι κάμπολλοι σύντροφοι ταλαιπωρήθηκαν συρόμενοι από δικαστήριο σε δικαστήριο, χρόνια ολόκληρα, μέχρι να αθωωθούν οριστικά απ' την κρατική δικαιοσύνη...

Μολονότι οι φασίστες συνέχισαν την εγκληματική τους δράση (με την βομβιστική επίθεση στην αμαξοστοιχία "Italicus" στις 4 Αυγούστου του 1974 - με το μακελειό - 85 νεκροί - στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια στις 2 Αυγούστου του 1980 κλπ.)...

... Οι Αναρχικοί ήταν, στην ουσία, εκείνοι που κατόρθωσαν - κινητοποιώντας την κοινή γνώμη της Ιταλίας κι όλου του κόσμου - να σταματήσουν τα σχέδια της "Μαύρης Διεθνούς" για την επιβολή δικτατορικών καθεστώτων σ' ολόκληρο τον πλανήτη.

Κάτι τέτοιο θα ξέφευγε, άλλωστε, απ' τον σκοπό αυτού του άρθρου. Θα περιοριστούμε, λοιπόν, σε μια περίληψη των όσων οδήγησαν στην αποκάλυψη των πραγματικών ενόχων της σφαγής της Piazza Fontana.

Κεντρικό, λοιπόν, πρόσωπο στην όλη ιστορία εμφανίζεται ο Mario Merlino.

Μέλος της Avanguardia Nazionale, ο Merlino είχε έρθει στην Ελλάδα, όπου παρακολούθησε τα "ειδικά σεμινάρια" των Κώστα Πλεύρη & Σια.

Επιστρέφοντας στην Ιταλία, διέκοψε κάθε επαφή με τους φασίστες κι άρχισε να ποζάρει σαν... Αναρχικός !

Λίγο αργότερα, συνδέθηκε με τον γυνήσιο, αλλά αφελή, Αναρχικό Pietro Valpreda, τον οποίο έπεισε να ιδρύσουν την ομάδα "22 Μάρτη".

Στις 12 Δεκέμβρη 1969, ο Mario Merlino συνελήφθη κι όπως ήταν αναμενόμενο έσπευσε να καταγγείλει σαν δράστη της βομβιστικής επίθεσης τον Valpreda κι άλλα 4 μέλη της "22 Μάρτη".

Για τον εαυτό του, πρόβαλε κάποιον "άλλοθεν" το οποίο έσπευσαν να επιβεβαιώσουν ο Stefano delle Chiaie και η ερωμένη του, Leda Minetti.

Οι αντιφάσεις, ωστόσο, στις οποίες έπεφτε συνεχώς ο χαφίης, σε συνδυασμό με τα αποδεικτικά στοιχεία για την ενοχή των φασιστών και των μυστικών υπηρεσιών, που δημοσίευε ο ιταλικός και διεθνής αντιφασιστικός τύπος, ανάγκασαν τους ανακρίτες να καλέσουν "για συμπληρωματική εξέταση" τον Stefano delle Chiaie στις 25 Ιούλη του 1970. Δύο μέρες αργότερα, εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης εναντίον του delle Chiaie, για ψευδορκία. Αυτός, όμως, είχε φροντίσει να γίνει κακός...

Σαφείς, ωστόσο, αποδείξεις της ενοχής των φασιστών προέκυψαν μόνο έπειτα από ενάμιση χρόνο.

Το Νοέμβριο του 1971, ευτελώς τυχαία κατά τη διάρκεια κάποιων οικονομικών εργασιών, ανακαλύφθηκε - χτισμένη στον τοίχο ενός σπιτιού - μια μεγάλη ποσότητα εκρηκτικών υλών σε συσκευασία που έφερε NATO-ικά διακριτικά. Το κτίριο ανήκε στον "σοσιαλιστή" δημοτικό σύμβουλο του Castel Franco Veneto, Giancarlo Marchesin, ο οποίος είχε ότι τα εκρηκτικά - όμοια μ' εκείνα που είχαν χρησιμοποιηθεί στις επιθέσεις του Δεκέμβρη του 1969 - τα είχε κρύψει εκεί ο Giovanni Ventura, πράκτορας της SID, μέλος της Avanguardia Nazionale κι απόφοιτος των "σεμιναρίων" της ελληνικής χούντας και του Κώστα Πλεύρη, λίγες μέρες μετά τη σφαγή της Piazza Fontana.

Πριν τη σφαγή, τα εκρηκτικά είχαν αποθηκευθεί στο σπίτι κάποιου Ruggero Pan, ο οποίος, ανακρινόμενος, είχε στην αστυνομία ότι λίγο μετά τις επιθέσεις του καλοκαιριού του 1969, ο Ventura του είχε ζητήσει να αγοράσει μερικά μεταλλικά δοχεία γερμανικής κατασκευής, μάρκας JEWEL. Το Δεκέμβρη του 1969, τέτοια δοχεία είχαν χρησιμοποιηθεί στην κατασκευή της βόμβας που αιματοκύλισε το Μιλάνο. Συνένοχος του Ventura ήταν ο Franco Freda, απόφοιτος κι αυτός των ελληνικών "σεμιναρίων", ενώ συντονιστής της εκτέλεσής ήταν ο φασίστας Marco Pizzani. Αναρχι-

----- συνέχεια στην εκόμενη σελίδα

Ο χαφίης Mario Merlino

----- συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα -----
 νόμενος επί αρκετούς μήνες, ο Pozzan "έσκασε", τελικά, το Μάρτη του 1972 κι ομολόγησε ότι η βουβιστική επίθεση στην Banca di Agricoltura της Piazza Fontana είχε σχεδιαστεί στις 18 Απρίλη '69 στη διάρκεια μιας συνάντησης στο εντευκτήριο του Πανεπιστημίου της Πάντουα. Εκτός απ' τον ίδιο, στη συνάντηση είχαν πάρει μέρος ο Giovanni Ventura, ο Franco Freda, ο Pino Rauti, ο Stefano delle Chiaie και... ένας πράκτορας της ελληνικής ΚΥΠ (!), του οποίου το όνομα, δυστυχώς, δεν μαθεύτηκε.
 Στις 3 Μάρτη 1972 - τελευταία μέρα της δίκης στην οποία, σαν ένοχος της σφαγής της 12 Δεκέμβρη 1969, καταδικάστηκε ο... Αναρχικός Pietro Valpreda - συνελήφθησαν οι Rauti, Freda, Ventura κι άλλοι 7 φασίστες. Τους απαγγέλθηκαν κατηγορίες για τις βουβιστικές εκτιθέσεις της 25 Απρίλη 1969 στην Εκθεση και στο σιδηροδρομικό σταθμό του Μιλάνου και της 8-9 Αυγούστου του ίδιου χρόνου σε 10 σιδηροδρομικούς συρμούς (Για τις εκτιθέσεις αυτές, αρχικά, ο Calabresi είχε συλλάβει και ανακρίνει, σαν "κύριο ύποπτο", τον Giu-

OS...") και στις 9.15' το πρωί της 17 Μάη του 1972, καθώς έβγαλνε απ' το σπίτι του, εκτελέστηκε από άγνωστο οπλοφόρο. (Οι υποψίες βάρυναν και πάλι τους Αναρχικούς... Ο Patrice Chairhoff - φασίστας και συνεργάτης του Πλεύρη στην World Service -, ωστόσο, υποστηρίζει ότι ο επιθεωρητής εκτελέστηκε από πράκτορες της γερμανικής BND-II (Bundesnachrichtendienst-II : Τομέας αντικατασκοπείας της γερμανικής υπηρεσίας πληροφοριών). Αρχές του 1990 το ιταλικό κράτος, οι μυστικές υπηρεσίες κι οι φασίστες επιχείρησαν και πάλι να φορτώσουν στην αριστερά τη "δολοφονία" του αστυνομικού, ενοχοποιώντας τη φορά αυτή κάποιους αγωνιστές της ομάδας Lotta Continua, και πάλι με τη βοήθεια ενός χαφιέ, δίδαν "μετανοημένου". -βλ. Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ, No. 33, 24-5-1990
 Ο αστυνομικός Guida, που αναφέρεται στο τραγούδι, αποδείχτηκε ότι δεν είχε σχέση με τη δολοφονία.
 Σχέση με τη δολοφονία του Pinelli αποδείχτηκε ότι είχαν οι αστυνομικοί Panessi ή Panessa, Mucilli, Mainardi κι ο λοχαγός των καραμβινιέρων Sabino Logrono, που ήταν παρόντες στην ανάκριση. ΚΑΝΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΔΙΩΧΘΗΚΕ...
 Όσο για τον "αποδιοκομπαίο τράγο" της υπόθεσης, τον Αναρχικό Pietro Valpreda, αυτός χρειάστηκε να περιμένει μέχρι το 1984 για να... δεχθεί το δικαστήριο την αθωότητά του !!! (Η είδηση κέρασε στα "φιλιά" των εφημερίδων της Ιταλίας. Εδώ, Α Ε Ι Ζ Ο Υ Ν Π Ε Ρ Ι Σ Σ Ο Τ Ε Ρ Α Θ Α Υ Μ Α Σ Τ Ι Κ Α . . .).

Γιατί έπρεπε "να φύγει απ' τη μέση" ο Pinelli :

Εστρατηγικός στόχος των φασιστών και των ιταλικών μυστικών υπηρεσιών ήταν η ενοχοποίηση του μαρξιστή - άλλα "αναρχίζοντος" - εκδότη Giangiacomo Feltrinelli, η εκδοτική δραστηριότητα του οποίου του είχε "χαρίσει" τον τίτλο του "υπ' αρ. 1 εχθρού του ιταλικού κατεστημένου".

Βγάζοντάς τον απ' τη μέση, αποδείκνυαν ταυτόχρονα τον έλεγχο των Αναρχικών ομάδων από το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα και, άρα, από τη... Μόσχα !

Για να το πετύχουν αυτό, είχαν επιλέξει σαν "τακτικό" στόχο την ομάδα του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού του Μιλάνου, τα μέλη της οποίας ήταν μιας κάποιας ηλικίας (αντιθέτα με τους νεαρούς της ομάδας "22 Μάρτη", που, εκτός αυτού, έδρευε στη Ρώμη) και διέθεταν "κύρος" στον ιταλικό, αλλά και στον διεθνή Αναρχικό χώρο.

Φρόντισαν, λοιπόν, να "ρίξουν" στην ομάδα έναν κροβοκάτορα-χαφιέ, τον Antonio Sottosanti.

Χάρη στην ενημέρωση που διέθετε, σε διεθνή κλίμακα, ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός του Μιλάνου είχε έγκαιρα πληροφορηθεί τις κινήσεις των φασιστών και της SID που αποσκοπούσαν στην επιβολή δικτατορικού καθεστώτος στη χώρα. Όπως ήταν επόμενο, τα μέλη της ομάδας είχαν αρχίσει να συζητούν τα μέτρα που θα έπρεπε να πάρουν σε μια τέτοια περίπτωση. Στις συζητήσεις αυτές, ο κροβοκάτορας-χαφιές προσπαθούσε να "περάσει" την ιδέα του ΠΡΩΤΟΥ ΧΤΥΠΗΜΑΤΟΣ (δηλαδή, το "χτυπάμε πρώτοι και δεν περιμένουμε να χτυπήσουν πρώτοι οι φασίστες"). Φυσικά, εκανευλημένα, πρότεινε την δημιουργία "αποθεμάτων εκρηκτικών και οπλισμού"...

Παράλληλα, ο Sottosanti είχε διαβιβάσει στον Calabresi την πληροφορία ότι ο Pinelli είχε φιλικές σχέσεις με τους Giovanni και Eliana Corradini, μέλη του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, που τύχαινε να είναι και στενοί φίλοι του Feltrinelli.

Το "σενάριο", λοιπόν, που είχαν στο μυαλό τους οι ανακριτές, ήταν το εξής :

Τις βόμβες τις έβαζαν τα μέλη του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, υπό την καθοδήγηση του Pinelli, ο οποίος έκαινε εντολές και "οικονομική ενίσχυση" από το Κομμουνιστικό Κόμμα, μέσω του Feltrinelli...

Από τις ερωτήσεις, λοιπόν, των ανακριτών, που προσπαθούσαν να "δέσουν" την ιστορία, ο γραμματέας του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού κατάλαβε το "σενάριο" και, συνδέοντάς το με τις άλλες πληροφορίες που είχε, κατάλαβε ότι οι ρίζες του ετοιμαζόμενου φασιστικού πραξικοπήματος βρίσκονταν βαθειά μέσα στη "δημοκρατική" κυβέρνηση και στον κρατικό μηχανισμό της Ιταλίας.

Το μοιραίο λάθος του ήταν πως άφησε τους ανακριτές του να καταλάβουν ότι είχε καταλάβει...
 Απ' τη στιγμή εκείνη, ήταν καταδικασμένος...

----- συνέχεια στην επόμενη σελίδα -----

Franco Freda & Giovanni Ventura

sepe Pinelli). Τρεις εβδομάδες αργότερα, στις κατηγορίες αυτές προστέθηκαν κι εκείνες (ανθρωποκτονίες κλπ.) που αφορούσαν την σφαγή του Δεκέμβρη.

Στις 13 Ιούλη του 1972, όλοι οι φασίστες αφέθηκαν... ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους !!! Παρά την "απαγόρευση εξόδου τους απ' τη χώρα", οι Freda και Ventura έφυγαν αμέσως για την - ακόμη υπό το καθεστώς του Francisco Franco - Ισπανία. Όπως αποκαλύφθηκε αργότερα, η φυγή τους είχε οργανωθεί απ' τον λοχαγό της SID, Antonio La Bruna (φυσικά, με "άνωθεν εντολές"). Το Νοέμβρη του 1972, ο λοχαγός ταξίδεψε κι αυτός στη Βαρκελώνη για να χρησιμεύσει σαν "συνδέσμος των ιταλικών μυστικών υπηρεσιών" με τη διεθνή ναζιστική οργάνωση Paladini που είχε δημιουργήσει ο διαβόητος, πρώην αξιωματικός των χιτλερικών SS κι εγκληματίας πολέμου, Otto Skorzeny, με τη βοήθεια των μυστικών υπηρεσιών του NATO και της CIA. Εκλεκτό στέλεχος της ναζιστικής αυτής οργάνωσης ήταν, βέβαια, ο Stefano delle Chiaie, επικεφαλής μιας ευάριθμης ομάδας "κυνηγημένων από την Ιταλική δικαιοσύνη" φασιστών και κακοποιών (Franco Freda, Giovanni Ventura, Elio Massagrande, Aldo Tisei, Mario Tutti, Serafino di Luia κλπ.)...

Μόνο 9 ολόκληρα χρόνια ύστερα από τη σφαγή της Piazza Fontana, οι Freda και Ventura θα καθήσουν, το 1978, στο εδώλιο του κατηγορουμένου για να... αθωωθούν ουσιαστικά (για "τυπικούς λόγους").

Όσο για τον Pino Rauti, αυτός είχε φροντίσει - μερικές εβδομάδες πριν την έναρξη των βουβιστικών εκτιθέσεων - να εκστρέψει στους κόλπους του Movimento Sociale Italiano, του οποίου, μάλιστα, εκανευλημένα εξελέγη και βουλευτής... Φυσικά, με την επέμβαση των "φίλων" του των μυστικών υπηρεσιών και του δικαστικού σώματος, απαλλάχτηκε με "βούλευμα" από όλες τις κατηγορίες.

Όπως ήταν αναμενόμενο, οι σχέσεις των Ιταλών φασιστών με την ελληνική χούντα και την ΚΥΠ "κουκουλώθηκαν" δεόντως και κανείς Έλληνας δεν κάθισε στο καμνί.

Ο Κώστας Πλεύρης - μαζί με το συνεργάτη του στο Κ4Α, Ανδρέα Δενδρινό - κιάστηκε στις αρχές του 1974 απ' τη χούντα του Ιωαννίδη, σαν "Παπαδοκυλικός", και για ένα διάστημα φυλακίστηκε, με τη κατηγορία της "καράνομης οπλοκατοχής" (επρόκειτο για ολόκληρο οπλοστάσιο που ανακαλύφθηκε στην Αττική, προφανώς "δώρο" του κεθερού του, Γιάννη Παδά), στις φυλακές Λάρισσας, για να αμνηστευθεί, με τον ερχομό του Καραμανλή, σαν "αντιστασιακός" !!! Λίγο αργότερα, έφυγε κι αυτός για τη Λατινική Αμερική (όπου είχε μαζευτεί το διεθνές φασιστικό σκυλόλοζ μετά την πτώση των φασιστικών καθεστώτων της Ελλάδας, της Ισπανίας και της Πορτογαλίας). Για την εκεί δράση του δεν ξέρουμε πάρα πολλά, πάντως, στις αρχές της δεκαετίας του 1980, ο Πλεύρης ξανάρθε στην Ελλάδα με τον τίτλο του "διδάκτορα νομικής του πανεπιστημίου του Μεξικού" ! (Μάλλον πρόκειται για πτυχίο ισοτίμο εκείνου του Δρ. Κοσμάτα...).

Τέλος, ο δολοφόνος του Giuseppe Pinelli, επιθεωρητής Luigi Calabresi, δικάστηκε, αθώωθηκε (αφού "Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΗΤΑΝ ΤΥΧΑΙ-

Antonio Sottosanti

----- συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Είναι, άραγε, υπερβολή να πούμε ότι οι Αναρχικοί κατάφεραν να σταματήσουν τη φασιστική συνωμοσία ;
 Η σκευωρία σε βάρος των συντρόφων του Μιλάνου και της Ρώμης ήταν το μεγάλο λάθος των φασιστών και των αφεντικών τους.
 Απ' τη στιγμή που η σκευωρία αυτή απέτυχε να κλείσει το μεγαλύτερο μέρος του ιταλικού λαού, ήταν φυσικό να στρέψει την προσοχή όλων σ' εκείνους που τους θεώρησε απ' την αρχή - κι όπως είδαμε, σωστά - σαν δράστες των βομβιστικών επιθέσεων του 1969.
 Οι φασίστες και τ' αφεντικά τους, βέβαια, δεν παρατήθηκαν, αμέσως, απ' τα σχέδιά τους.
 Η προσπάθειά τους, όμως, να επιβάλουν ένα δικτατορικό καθεστώς ελληνικού ή ισπανικού τύπου στην Ιταλία απέτυχε.
 Τα "χρόνια του μολυβιού" ("anni di piombo"), που ακολούθησαν, εμφανίστηκαν έντεχνα σαν "συμμοριτοπόλεμος" ανάμεσα στα δυο ακραία τμήματα της ιταλικής πολιτικής ζωής (φασίστες και Αναρχικούς/ ακροαριστορούς), απ' τον οποίο πόλεμο βγήκε κερδισμένη η... ιταλική δημοκρατία". Καταβλήθηκε - και καταβάλλεται ακόμη -, μάλιστα, ιδιαίτερη προσπάθεια εξομάλυνσης των δυο "άκρων" κάτω απ' την κοινή ετικέτα του "εχθρού της δημοκρατίας". (Το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε και σε πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες - π.χ. στη Γερμανία, στην Ελλάδα κλπ. - και, μάλιστα, στην παραγωγή του βοήθησαν ιδιαίτερα τα κομμουνιστικά κόμματα των χωρών αυτών).
 Παρ' όλην όμως την εκδιεικνύση των ΜΜΕ και τα λάθη στρατηγικής και τακτικής των Αναρχικών και της Ακρας Αριστεράς - μια πιο αμερόληπτη εξέταση της πρόσφατης ιστορίας, από τις βόμβες του 1969 μέχρι την αποκάλυψη του Gladio στην Ιταλία (και της ίδιας περιόδου της ιστορίας των υπόλοιπων ευρωπαϊκών χωρών, κύρια της Ισπανίας, της Πορτογαλίας και της Ελλάδας) δείχνει ότι, αντίθετα, μ' ό,τι περίμεναν οι φασίστες κι οι πάτρονές τους, οι λαοί των χωρών της Ευρώπης δεν ήταν διατεθειμένοι να ανεχθούν τα σχέδια της CIA και του NATO. (Που, όπως αποδείχτηκε τα τελευταία χρόνια, "τα είχαν" κιόλας "βρεζί" με την ΕΕΣΔ και το Σύμφωνο της Βαρσοβίας).
 Η δράση (ένοπλη ή άοπλη) των Αναρχικών και των ακροαριστορών ομμάτων έπεισε την εξουσία για το ότι, στην περίπτωση πραξικοπήματος - τος, η δράση αυτή θα γενικευόταν...

23 χρόνια μετά τη δολοφονία του Pinelli...

Όπως ήταν φυσικό, η κατάρρευση των καθεστώτων του "υπαρκτού σοσιαλισμού", επηρέασε τη στρατηγική των ευρωπαϊκών εξουσιών, που, από τη μια στιγμή στην άλλη, ανακάλυψαν ότι είχαν χάσει τη δυνατότητα να καίζουν "σε δυο ταμπλώ", ανάμεσα στις ΗΠΑ και στην ΕΕΣΔ.
 Παράλληλα, η αμερικάνικη κυβέρνηση έχασε το όπλο του αντι-κομμουνισμού, που της χρειαζόταν τόσο στην κατάπιξη των διεκδικητικών κινητοποιήσεων του αμερικάνικου λαού (Ο πρόσφατος εκλογικός καταποντισμός του "νικητή" George Bush αποτελεί τρανταχτή απόδειξη αυτού του γεγονότος).
 Ο "Πόλεμος του Κόλπου" - "επίσημη πρεμιέρα" της επιβολής της Νέας Τάξης Πραγμάτων - έδειξε ότι ο νέος στόχος της στρατηγικής των ΗΠΑ και της ΕΟΚ είναι ο "Τρίτος Κόσμος", που, μετά την κατάρρευση του Ανατολικού Μπλοκ, αναδεικνύεται σε "Δεύτερο" και, μάλιστα, ενσωματώνοντας ένα μεγάλο τμήμα του πρώην "κομμουνιστικού κόσμου" (το οποίο, εκτός των άλλων, διαθέτει κι ένα τμήμα του πυρηνικού οπλοστασίου της τέως Σοβιετικής Ενωσης).
 Η εισαγωγή του όρου "Φρούριο Ευρώπη" - λίγο πριν τον "Πόλεμο του Κόλπου" - στην καθημερινή ζωή και φρασεολογία των Ευρωπαίων, με το Trevi, το Schengen και το Maastricht, έδειξε κι αυτή τον ίδιο στόχο και μάλιστα ΑΠΕΙΛΕΤΑΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ - αυτή τη φορά, Ευρωπαϊκού - ΚΕΡΠΕΝΦΟΛΕΙΣΜΟΥ (Για τους νεώτερους αναγνώστες μας διευκρινίζουμε ότι "Herrenvolk" = "Λαός Κυρίων" ήταν η ονομασία που έδιναν στους Γερμανούς οι οπαδοί του Χίτλερ, θεωρώντας όλους τους άλλους λαούς, "λαούς δούλων").
 Αυτός, λοιπόν, ο ΡΑΤΕΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ (που, βέβαια, για την ίδια έχει σαφέστατο οικονομικό υπόβαθρο, σκελετό και όρια) πρέπει να "περάσει" και στους λαούς της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής. Μοχλός για το "πέρασμα" αυτής της "ιδεολογίας" δεν μπορεί να είναι άλλος από τις ακροδεξιές, ρατσιστικές, φασιστικές και ναζιστικές ομάδες (που, βέβαια, μόλις ξεπεράσουν τα τεθειμένα από την εξουσία όρια, θα πρέπει να "αναχαιτισθούν", αφού θα έχουν κάνει την δουλειά τους).
 Τα φαινόμενα, λοιπόν, ξυπνούν... Ο Pino Rauti ξαναφύγει από το Movimento Sociale Italiano, "διαφωνώντας" με τον γραμματέα Gianfranco Fini (Είναι αξιολογική η "ανταλλαγή ρόλων" ανάμεσά τους : Ο Rauti ήταν ο "συμβιβαστικός" όσο ήταν ο ίδιος γραμματέας, ενώ ο Fini εμφανιζόταν σαν "ακαρπής φασίστας και ρατσιστής. Αντίθετα, μετά το 1990, ο Fini γίνεται γραμματέας και "συμβιβαστικός", ενώ ο Rauti μεταβάλλεται και πάλι σε "ριζοσπάστη και ανυποχώρητο". ΜΟΝΟ, ΠΟΥ ΤΩΡΑ, Ο "ΡΙΖΟΣΠΑΤΙΣΜΟΣ", σ' ό,τι τουλάχιστον αφορά τους τριτοκοσμικούς μετανάστες στην Ευρώπη, ΔΕΝ ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΣΕ ΤΙΠΟΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟ ΡΑΤΕΙΣΜΟ ΤΩΝ ΕΟΚΙΚΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ, αφού, όπως λέει ο ίδιος, σε συνέντευξή του στη ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, τεύχος 73, 10 Σεπτέμβρη 1992 :

*** "...Είναι απαραίτητο και άμεσα αναγκαίο, λοιπόν, για να αποφευχθεί η ρατσιστική σύγκρουση, να επαναπατριθούν οι τριτοκοσμικοί μετανάστες και να αναπτυχθούν οικονομικά και τεχνολογικά οι χώρες προέλευσής τους, έτσι ώστε να εξασφαλίζονται οι συνθήκες διαβίωσης των πληθυσμών τους..."

Όσο για το "ανυποχώρητο" των "ιδεών" του, στην ίδια συνέντευξη, λέει :

*** "...Εμείς πιστεύουμε ότι πρέπει να απομακρυνθούμε από τον όρο 'δεξιά' και να περάσουμε σε μία επαναστατική 'αριστερά'". Δεν πρέπει να ξεχνάμε εξ άλλου ότι για πολλά χρόνια ο αντι-κομμουνισμός βασιζόταν και ταυτιζόταν με τον καπιταλισμό...". Παράλληλα, ο άλλος "star" του ιταλικού φασισμού, ο Stefano delle Chiaie, τον Απρίλιο του 1992, κάνει την εκλογική του εμφάνιση, με τον Εθνικό-Λαϊκό Σύνδεσμο (Lega Nazionale-Popolare) και παίρνει 7.000 σταυρούς στην περιφέρεια της Ρώμης (χωρίς να εκλεγεί). Αντίθετα, εκλέγεται η...εγγονή του Μουσολίνι, η Αλεξάνδρα (!)

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΙΣΜΟΥ - Α.Τ. 73

"...Απευθύνω θερμό χαιρετισμό στους συναγωνιστές του ΕΣΕΕΙ με τους οποίους έχουμε διαπράξει πολλούς κοινούς αγώνες...". Pino Rauti-Ελληνας χιτλερικός. Σεπτ.1992.

Στην Ελλάδα, ο Κώστας Πλεύρης ξανακάνει την εμφάνισή του, αυτή τη φορά τηλεοπτική, από το TELECITY των γνωστών για την υπαλληλική σχέση τους με την CIA, αδελφών Γ. & Σ. Καρατζαφέρη. Παράλληλα, ο οργανωτής των "σεμιναρίων" της χούντας, οργανώνει... διαλέξεις σε σχολεία της Αττικής για τη "Μακεδονία μας"...
 Αν, όμως, ο Κώστας Πλεύρης το... καίξει "έγκυρος και κατεστημένος" και έχει καταφέρει να γίνει αποδεκτός απ' την επίσημη δεξιά (αφού είναι σαφέστατη η νεοδημοκρατική και κατεστημένη του τοποθέτηση), υπάρχουν πάντα και οι "κακοί" της ιστορίας.
 Το ρόλο αυτών των "κακών" έχουν αναλάβει οι νεώτεροι ναζιστές με κύριο εκπρόσωπο το Νίκο Γ.Μιχαηλολάκο του "Λαϊκού Συνδέσμου" που εκδίδει τη "Χρυσή Αυγή". Και, φυσικά, το ρόλο των "ακόμη χειρότερων" τον καίζουν οι ακροδεξιό-χαστικοί-ναζιστές, οι σκινς.
 Η εμφάνιση του ίδιου ή παρόμοιου σκηηνικού σ' όλες ανεξαιρέτως τις χώρες της Ευρώπης, δείχνει ξεκάθαρα (ακόμη κι αν δεν πάρουμε υπ' όψη μας κάποιες συγκεκριμένες πληροφορίες) ότι η "Μαύρη Ορχήστρα" ξανάρχισε να καίζει το καλό βολύ της...
 Αν η χορωδία αποτελείται από ανεγκέφαλους νεαρούς (όπως συνέβαινε και το 1969), τα πρώτα βολιά και οι σολίστες (όπως & τότε) είναι παλιοί και δοκιμασμένοι εγκληματίες. Όσο για τη διεύθυνση της ορχήστρας, αυτή, όπως και τότε, την έχουν αναλάβει οι μυστικές υπηρεσίες της Ε.Ο.Κ., του Ν.Α.Τ.Ο. και των Η.Π.Α. ...
 Πιστεύουμε ότι δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα.
 Σήμερα, η ιστορία του Giuseppe Pinelli είναι, όχι απλά επίκαιρη, αλλά και ιδιαίτερα διδακτική...

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Stuart Christie, "Stefano delle Chiaie : Portrait of a black terrorist", Anarchy Magazine/Refract Publications, London '84.
 Collectif, "L'Europe en chemise brune", Reflex, Paris 1992.
 Centro di documentazione Anarchica "Giuseppe Pinelli", Milano.

παράλειψόμενα

... Τα "μνημόσυνα" του Μακρυγιάννη είναι κάτι που γινόταν κάθε χρόνο, από τότε που οι φασίστες "κέρδισαν" τον εμφύλιο πόλεμο... Φέτος, ωστόσο, ήταν η πρώτη φορά - τουλάχιστον μετά τη χούντα - που οι φασίστες (εντός κι εκτός κυβέρνησης της ΝΔ) αποφάσισαν να κάνουν και... παρέλαση και να καταθέσουν στεφάνι στον Αγνωστο Στρατιώτη (εκείνο τον δύστυχο, που τον φυλάνε ένοπλοι τσολιάδες μη τυχόν σηκωθεί και το βάλει στα πόδια). Εκτός αυτού, οι φασίστες ρύπαναν μαζικά τους τοίχους της Αθήνας με εμετικές αφίσσες (που, εκτός των άλλων, στρέφονταν και κατά των ξένων μεταναστών, ίσως για να μας θυμίσουν το φιλοχιτλερικό παρελθόν των χωροφυλάκων και ταγματαλητών του Συντάγματος Μακρυγιάννη). Ήταν, λοιπόν, φυσικό οι μοναδικοί άνθρωποι του τόπου, που εξακολουθούν να έχουν κάποιες ευαισθησίες, να αντιδράσουν, να κατέβουν κι αυτοί στο Σύνταγμα και να σπείρουν στο ξύλο τους ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ και ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΡΑΪΧ. ... Το μόνο που βρήκε να γράψει την άλλη μέρα ο "δημοκρατικός τύπος" ήταν... πως οι ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ έδειραν "ΚΑΤΙ ΦΟΥΚΑΡΑΔΕΣ ΓΕΡΟΥΣ"... και να δημοσιεύσουν και τη φωτογραφία ενός ηλικιωμένου "κυρίου" πεσμένου κατά γης... ... Καμιά φυλλάδα δεν θυμήθηκε ότι ο "φουκαράς, ηλικιωμένος, κύριος" Σκαρამάγκος, που πόζαρε στη φωτογραφία, ήταν ένας απ' τους πιο ΑΓΡΙΟΥΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ στην "υπόθεση των αεροπόρων" της δεκαετίας του '50. ... Κατά τα λοιπά, θαυμάζουμε τον τίτλο της ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑΣ που δεν διστάζει ΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΕΙ ΤΟΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΑΓΩΝΑ, "ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟ"... ... Και, φυσικά, κανείς δεν είδε ότι το στεφάνι, στον Αγνωστο Στρατιώτη, το κρατούσε ο σεσημασμένος νταβατζής, πρεζέμπορος και προστάτης νυκτερινών κέντρων, γνωστός με το ψευδώνυμο "ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ", που τώρα τελευταία το... παίζει ΒΑΣΙΛΟΦΩΝ... ... Τέλος, κανείς δεν είδε τη ΣΧΕΣΗ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΤΩΝ-ΝΑΖΙΣΤΩΝ... ... Μια Κυριακή αργότερα, έγινε και... ΜΗΝΟΜΟΣΥΝΟ ΤΩΝ ΧΙΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΡΙΒΑ, με παρουσία και του γιού του ταγματαλήτη Παπαδόγγονα. ... Ακόμη κι ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ του ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ/ΕΠΕΝ καταδίκασε (έστω και "για τα μάτια του κόσμου") τους χιτλερικούς που χάραξαν τη σβάστικα στο μέτωπο μικρού κοριτσιού. ΜΟΝΟ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΤΟΡΑΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕΙ ΤΟΥΣ ΟΜΟΪΔΕΑΤΕΣ ΤΗΣ, ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ. (Όσο για την αντιπολίτευση, αυτή απ' τη μια "καταδικάζει" κι απ' την άλλη ψηφίζει υπέρ της "Ενιαίας Ευρώπης"). ... Και, πάνω που ο "συμμοριτοπόλεμος" φαινόταν να καταλαγιάζει, νάσου κι ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ! να ζητούν την αποφυλάκιση των χουντικών... Κι από κοντά η τηλεόραση να οργανώνει εκπομπές μ' εκείνο τον ανελευθέριαστο σαλταδόρο και βουλευτή ΝΔ, τον Ανδρεουλάκο, να ζητάει κι αυτός την ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ, ενώ λίγες μέρες πριν ζητούσε ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ - και πάλι απ' την τηλεόραση - φυσικά, σε βάρος κάτι φουκαράδων (αλλά έχθρών του κράτους και του αλήτη Ανδρουλάκου) σαν τον Γιάννη Πετρόπουλο, το Νίκο Κοεμτζή, ή τον Γιάννη Παπαδόπουλο και τον Βαγγέλη Ρωχάμη. ΦΤΟΥ ! ... Κι επειδή αυτό το "ΦΤΟΥ" μας θυμισε τον Αντρέα Παπανδρέου, που κάποτε ΕΠΤΥΕ ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΣ, αλήθεια, τί κάνει η αντιπολίτευση ; ΜΑ ΤΙ ΑΛΛΟ ; ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ !!! ... Και... ΔΙΑΔΗΛΩΝΕΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΤΟΥΣ. Εκτός, βέβαια, από το ΚΚΕ, που έστω και καθυστερημένα ψάχνει μέσα στο ΕΘΝΙΚΟ ΣΤΙΦΑΔΟ να ξαναβρεί τις ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΔΑΦΝΕΣ ! ... Τη "νύφη του θεματικού" την πλήρωσαν, τελικά, η ΑΣΟΕΕ (βλέπε : Οικονομικό Πανεπιστήμιο), η κατάληψη της Λέας Καραγιάννη κι ο 17χρονος Μιχάλης Παπαδάκης, που καταδικάστηκε σε φυλάκιση 1 χρόνου επειδή - σύμφωνα με άμπολλους συγγραφείς της εποχής της Μακεδονικής εισβολής στην Ελλάδα - ότι Ο ΜΕΤΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΉΤΑΝ ΜΕΤΑΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ! ... Λίγες μέρες αργότερα, ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΟΥΣΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ, ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΝΤΑΣ ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΕΝ, ΚΑΤ' ΕΝΤΟΛΗ ΤΩΝ ΓΟΥΡΟΥΝΙΩΝ ΤΗΣ ΝΕΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ... ... Οι νέοι "θόδωροι Αναγνωστόπουλοι" (δηλαδή προστάτες των βασανιστών της ΕΛ.ΑΣ.) λέγονται Γκελεστάδης και Σαφάλης. Έχουν κι οι δύο τους χουντικό παρελθόν, κι ο δεύτερος έχει και χουντική "κουμπαρία" με γνωστό πραξικοπηματία της πυτζάμας και πρώην κλαδόρχη της ΚΥΠ... (βλ. Λευκαδίτης Βασίλειος του Ιωάννου, στον κατάλογο του ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ). ... Προς Αντώνη Σαμαρά, Σταύρο Δήμα, Μιλτιάδη Εβερτ, Θανάση Κανελλόπουλο, Χατζηγάκη κλπ "αντιμνηστοδικούς νεοδημοκράτες": ΟΙ ΚΑΘΩΠΡΕΠΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΕΝ ΓΛΥΦΟΥΝ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΧΕ... ... Ας φύγουμε, όμως, από τη μπόχα του κυβερνητικού-αντιπολιτευτικού σκυλολογιού... ... Ο ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ λέγεται το βιβλίο του Αναρχικού Ισοβίτη κρατούμενου ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΕΛΕΤΗ, που κυκλοφόρησε απ' τις εκδόσεις ΑΡΚΑΔΙΑ. Κι αξίζει, πράγματι, το να αγοράσει και να το διαβάσει ο καθένας μας... ... Το τρίτο της φύλλο τοιχοκόλλησε η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΙΧΟΥ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ, το Δεκέμβρη. Της ευχόμαστε να τα χιλιάσει. Το ίδιο ευχόμαστε και στην εφημερίδα τοίχου ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΠ' ΤΟ ΜΠΡΑΧΑΜΙ, που τοιχοκόλλησε κι αυτή το Δεκέμβρη το πρώτο, πειραματικό τεύχος της ΑΝΤΙΠΕΡΑ ΟΧΘΗΣ... ... Ο ΑΛΙΚΟΣ ΑΡΝΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΔΗΛΩΣΕ ΚΙ Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΞΑΝΘΗΣ, ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙ ΠΕΡΥΣΙ ΣΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ... ... Συγκέντρωση και πορεία σ' ένδειξη συμπαράστασης στον ΑΝΑΡΧΙΚΟ, ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗ, ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ, που από τις 26/11/92 ΕΧΕΙ ΚΑΤΕΒΕΙ ΣΕ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ, έγινε στις 8/1/93 εν όψει της ΔΙΚΗΣ του στο ΔΙΑΡΚΕΣ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΣΤΙΣ 12/1/93. Στο μεταξύ, ο Νίκος Μαζιώτης έχει μεταφερθεί - πάντα κρατούμενος - στο 424 στρατιωτικό νοσοκομείο... Η υγεία του έχει ήδη υποστεί ανεπανόρθωτες ζημιές, αλλά ο αντιμυλιταριστής αγωνιστής διατηρεί το ηθικό του ακμαιότατο. ... Ο ΑΓΩΝΑΣ ΔΕΝ ΑΠΟΒΛΕΠΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΚΑΠΟΙΑΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΘΗΤΕΙΑΣ. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΔΕΝ ΑΠΟΒΛΕΠΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΚΑΠΟΙΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΔΕΝ ΑΠΟΒΛΕΠΕΙ ΣΤΟΝ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ "ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ". Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΧΕΙ ΣΤΟΧΟ ΤΟΥ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΟΜΩΝ. Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΧΕΙ ΣΤΟΧΟ ΤΟΥ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ, ΒΑΣΙΣΜΕΝΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ. ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΑΝΥΠΟΧΡΗΤΟΣ... ... Στις 11/1/93, πάνω

Στις 9 Γενάρη 1993 συμπληρώθηκαν δυο χρόνια απ' τη δολοφονία του
α. γ. ω. ν. ι. σ. τ. ή ΝΙΚΟΥ ΤΕΜΠΟΝΕΡΑ
Στις 11 Γενάρη 1993 συμπληρώθηκαν δυο χρόνια απ' τη δολοφονία των
ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΣΤΟΥ "Κ. ΜΑΡΟΥΣΗ"

... Οι ένοχοι εξακολουθούν να κυκλοφορούν και να μας απειλούν...

από 1.500 μαθητές κλπ. οργάνωσαν πορεία στη μνήμη του δολοφονημένου απ' το παρακράτος καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα και των τεσσάρων ανθρώπων που κήκιναν ζωντανόι απ' τις βόμβες των ανθρωποειδών της ΕΛ.ΑΣ., πριν δυο χρόνια. Τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στους διαδηλωτές και τραυμάτισαν αρκετούς. Ένας διαδηλωτής (ανήλικος) κι ένας... Λιβανέζος συνελήφθησαν, ο πρώτος επειδή "έρριχνε πέτρες" κι ο δεύτερος επειδή "έβριζε τους μπάτσους και την Ελλάδα τους" ...

Αυτές τις μέρες που πάλι ανεβαίνουν οι κραυγές του πολέμου, του милитарισμού και του εθνικισμού, δε μας εκπλήσσει το γεγονός ότι φυλακίζονται άνθρωποι σαν το Νίκο που μπορούν και βλέπουν την άνοιξη κάτω από το χιόνι.

Η κρατική εξουσία γιά να διαφυλάξει τα συμφέροντά της δε διστάζει ακόμη και να εμπλακεί σε πόλεμο. Σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας άνθρωποι που αρνήθηκαν να πάρουν όπλο και να σκοτώσουν, κατηγορήθηκαν σαν "εχθροί" και "προδότες" της πατρίδας τους.

Κρεμάστε λοιπόν το Νίκο, γιατί μπλοκάρει τα συμφέροντά σας, γιατί για σας και τα συμφέροντά σας είναι επικίνδυνος. Δεν καταπίνουμε πιά το ψέμμα σας ότι η ειρήνη του κόσμου περνάει (διασφαλίζεται) μέσα από τους συνεχείς εξοπλισμούς.

Σαν τουρκική και ελληνική κυβέρνηση προπαγανδίζετε και συντηρείτε την υποτιθέμενη έχθρα μεταξύ των χωρών μας.

Εμείς σαν σύλλογος αρνητών πολέμου θεωρούμε τον ελληνικό λαό και κάθε λαό αδελφό μας.

Η βίαιη καταστολή, τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Τουρκία, απέναντι στους αντιμилитарιστές δε μπορεί πλέον να αποτελεί λύση γιά τους εξουσιαστές και τα συμφέροντά τους.

Σαν τούρκοι αντιμилитарιστές υποστηρίζουμε το Νίκο Μαζιώτη που βρίσκεται στην 37η ημέρα απεργίας πείνας, ως το τέλος.

Δεν είσαι μόνος σου Νίκο.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΟΛΙΚΟΥ ΑΡΗΝΗΤΗ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ

Μουράτ Γκιούν

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΡΗΝΗΤΩΝ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥΡΚΙΑΣ.

ΕΞΕΓΕΡΕΝ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ σημειώθηκε το απόγευμα της 13/1/1993. Αφορμή οι άδελφες συνθήκες κράτησης και οι ετοιμαζόμενες αδρόες μεταγωγές κρατουμένων στις επαρχιακές φυλακές, όπου η κατάσταση είναι ακόμη ΑΘΛΙΟΤΕΡΗ...

ΣΤΙΣ 13/1/93, Η ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ΤΩΝ Η.Π.Α. ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ ΤΟΥΣ ΕΞΑΠΕΛΥΣΕ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΣΤΟΧΩΝ ΤΟΥ ΙΡΑΚ. ΕΠΙΚΕΙΤΑΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΩΝ ΤΟΥ ΑΜΑΧΟΥ ΙΡΑΚΙΝΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ...

ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΠΟΥ ΑΠΕΛΑΘΗΚΑΝ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΟΥΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΕΔΑΦΩΝ ΤΟΥΣ, ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΜΑΤΑΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΟΥΝ... Ο Ο.Η.Ε. ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΤΑ "ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ" ΤΟΥ ΕΜΙΡΗ ΤΟΥ ΚΟΥΒΕΪΤ...

ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΑ ΕΔΑΦΗ, Η ΣΦΑΓΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΩΝ ΕΥΝΕΧΙ - ΖΕΤΑΙ ΜΕ ΑΜΕΙΩΤΗ ΕΝΤΑΣΗ ΑΠ' ΤΑ ΙΣΡΑΗΛΙΝΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΚΑΤΟΧΗΣ. ΑΝ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ν Α Ζ Ι Σ Μ Ο Σ, ΠΑΡΟΜΟΙΟΣ Μ' ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΣ-ΕΣ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ, Τ Ο Τ Ε Τ Ι Ε Ι Ν Α Ι :

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ δεν εκφράζει τις απόψεις κάποιας συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας.

Στα πλαίσια του αγώνα για τη δημιουργία μιας κοινωνίας απαλλαγμένης από κάθε εξουσία και από κάθε έννοια εμπορικού κέρδους, ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ δεν πουλιέται.

Βρίσκεται στα βιβλιοπωλεία ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΣΟΛΑΡΙΣ ...

και, φυσικά, Α Ν Α Μ Ε Σ Α Σ Τ Ο Ν Κ Ο Σ Μ Ο . . .

Αυτό, που ούτε ο πιο διεστραμμένος άνθρωπος εγκέφαλος δεν θα τολμούσε να διανοηθεί,

ΤΟ ΔΙΑΝΟΗΘΗΚΕ, ΤΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕ ΚΑΙ ΠΑΣΧΙΖΕΙ ΝΑ ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΕΙ Ο "ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ" ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ.

Μιλάμε για την ανατροφή (υλική, πνευματική και ψυχική) των νεώτερων στην ηλικία ανθρώπων απ' τους μεγαλύτερους. Μιλάμε για την ανθρώπινη, τη φυσική, εκδήλωση της παιδείας.

Όσο παράλογη θα φαινόταν η εμπορευματοποίηση της γονικής στοργής και η επιβολή αμοιβής, την οποία θα πρέπει να πληρώνουν τα παιδιά στους γονείς τους σ' αντάλλαγμα των "προσφερομένων υπηρεσιών",

ΑΛΛΟ ΤΟΣΟ, ΚΙ ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΠΑΡΑΛΟΓΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΝΑ ΠΑΙΡΝΕΙ ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΗ ΠΑΙΔΕΙΑ.

Κι όμως, Το 1969, οι "καθηγητές" Buchanan & Νίκος Δεβλέτογλου, στο βιβλίο τους "ACADEMIA IN ANARCHY" (Ο χώρος της ακαδημαϊκής παιδείας σε κατάσταση Αναρχίας - Το βιβλίο αναφέρεται στην κατάσταση των Αμερικανικών πανεπιστημίων, το 1968, όταν είχαν ξεσπάσει οι μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ), υποστήριξαν ότι η παιδεία δεν είναι ΠΑΡΑ ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ! (Φυσικά, πρόκειται για τον Νίκο Δεβλέτογλου που διετέλεσε υπουργός οικονομικών της στρατιωτικής χούντας που είχαν επιβάλει στην Ελλάδα οι ΗΠΑ)

ΣΗΜΕΡΑ, Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (βλ. οικογένεια Κωνσταντίνου Μητσotάκη) ΑΝΑΜΑΣΑΕΙ ΤΑ ΙΔΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΚΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΚΡΙΤΗ "ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ" ΤΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΔΙΔΑΚΤΡΩΝ ΓΙΑ ΤΙΣ "ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ".

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ, ΩΣΤΟΣΟ, ΔΕΝ ΠΑΡΑΙΤΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΤΟΥ "ΡΥΘΜΙΣΤΗ" ΚΑΙ ΤΟΥ "ΥΠΟΓΟΡΕΥΤΗ" ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ "ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ", ΕΠΙΒΑΛΛΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΣΧΟΛΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΜΕΝΟ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΕΣ (ΠΑΤΡΙΔΑ, ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ)...

Όπως είναι, λοιπόν, φυσικό Οι μαθήτριες και μαθητές καλούνται για μια φορά ακόμη στις επάλξεις του αγώνα για την ανατροπή των σχεδίων του Μητσοτακέικου,

Για τη δημιουργία ενός ελεύθερου και αντιεξουσιαστικού εκπαιδευτικού συστήματος,

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΗΣ ΜΑΘΗΣΗΣ, ΣΤΗΝ ΕΛΕΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ, ΣΤΟΝ ΑΛΛΗΛΟΣΕΒΑΣΜΟ "ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΩΝ" ΚΑΙ "ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΩΝ" ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΤΕΧΝΗΤΟΥ ΜΕΤΑΣΥ ΤΟΥΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ !

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΒΟΥΛΗΣΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ !!!

Το ξέρουμε ότι η οικογένεια του Μητσοτάκη είναι αδίστακτη. Δεν θα διστάσει ούτε μισοστόχο στον φόνο (κάποιου νέου Νίκου Τεμπονέρα ή κάποιων νέων "4 του Κ.Μαρούση"), προκειμένου να εφαρμόσει τα σχέδιά της και να γεμίσει τις τσέπες της...

Από την άλλη μεριά, όμως, ΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΙ ΟΣΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ

Θ Α Ν Ι Κ Η Σ Ο Υ Ν !!!